

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 9T/107/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010485
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fújerik
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:8420010485.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok samosudcom JUDr. Jurajom Fújerikom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.01.2022 v Kežmarku takto

rozhodol:

Obžalovaný

Q. K., nar. XX.XX.XXXX v Poprade, trvale bytom V. XX, adresa na doručovanie písomností: V. XXX,

uznáva sa za vinného, že

v bode 1. rozsudku

ako druh F. A. počas ich spolužitia na adrese V. Č.. XXX, okres Poprad, v období najmenej od novembra 2018 do 10. decembra 2019 v nepravidelných intervaloch sa jej počas jej tehotenstva a následného narodenia ich spoločnej dcéry pri vzájomných hádkach vyhrážal, že skončila, že jej podpáli dom v Kežmarku, že ju zabije, zakope, postará sa jej o potrat, pri hádkach jej vulgárne nadával, raz ju v kuchyni rodinného domu na adrese V. Č.. XXX, okres Poprad chytil za čelusť, pritlačil ju o kuchynskú linku a vyhrážal sa jej, že sa bude učiť znova chodiť, pričom po 10. decembri 2019, kedy F. A. opustila spoločnú domácnosť a presťahovala sa do miesta svojho trvalého bydliska v meste Kežmarok, sa jej naďalej telefonicky vyhrážal, že sa bude učiť chodiť a že jej podpáli dom a takéto spolužitie vyvrcholilo dňa XX. H. XXXX po pojednávaní na Y. B.F. K. ohľadom starostlivosti o ich spoločné maloleté dieťa, kedy pred budovou súdu jej opäť vulgárne nadával a vyhrážal sa, išiel za ňou až k jej motorovému vozidlu zaparkovanému pri zimnom štadióne v Kežmarku, pričom po celý čas jej nadával, po jej nasadnutí do vozidla a zatvorení dverí, tieto dvere otvoril a zobral jej kľúče s tým, že jej vozidlo rozbije, kde na to F. A. zavolať hliadku polície, čím u poškodenej F. A. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie,

v bode 2. rozsudku

ako druh F. A. počas ich spolužitia na adrese V. Č.. XXX, okres Poprad v období od novembra 2018 do 10. decembra 2019, prvýkrát v 3. mesiaci jej tehotenstva a následne ešte trikrát po narodení ich spoločnej dcéry, keď po hádke s obžalovaným chcela F. A. opustiť spoločnú domácnosť, zamykal dom, zamkol ju v izbe, zobral jej telefón, aby nikomu nevolala, pri snahe odísť z obydľia jej v tom fyzicky bránil tak, že sa postavil k zamknutým dverám a nepustil ju k nim, zamkýnal dvere s tým, že nikam nejde, že čaká jeho dieťa, pravidelne jej bral jej osobné veci a mobilný telefón, dával jej dole oblečenie a obutie, keď sa dostala ku dverám, by tak zabránil jej odchodu,

t e d a

v bode 1. rozsudku

- inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene a blízkej osobe,

v bode 2 rozsudku

- inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene a blízkej osobe,

č í m   s p á c h a l

v bode 1. rozsudku

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona,

v bode 2. rozsudku

zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného zákona.

Z a t o   s a   o d s u d z u j e

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa mu výkon uloženého trestu podmienične o d k l a d á a zároveň u k l a d á obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Trestného zákona súd zároveň u k l a d á obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze osobne sa ospravedlniť poškodenej F. A., N.. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., W. XXXX/XX.

Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona súd zároveň u k l a d á obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Kežmarok podala na Okresný súd Kežmarok dňa 11.09.2020 obžalobu pod sp. zn. Pv 129/20/7703-36 na obžalovaného Q. K. pre skutok, ktorého sa mal tento obžalovaný dopustiť tak, že ako druh F. A. počas ich spolužitia na adrese V. Č.. XXX, okr. Poprad, v období najmenej od novembra 2018 do 10. decembra 2019 v nepravidelných intervaloch spôsobil F. A. psychické utrpenie tým, že sa jej počas tehotenstva a následného narodenia ich spoločnej dcéry vyhrážal, že skončila, že jej podpáli dom v Kežmarku, že sa bude učiť znova chodiť, budil ju v noci zo spánku, pri stálych hádkach jej vulgárne nadával, pri jej pokusoch v čase tehotenstva a následne opustiť spoločnú domácnosť zamykal dom, zobral jej telefón, aby nikomu nevolala, pri snahe odísť z obydľia jej v tom fyzicky bránil, zamkýnal dvere, že nikam nejde, že čaká jeho dieťa, pravidelne jej bral veci a mobilný telefón, dával jej dole oblečenie a obutie, keď sa dostala ku dverám, pričom po 10. decembri 2019, kedy F. A. opustila spoločnú domácnosť a presťahovala sa do miesta svojho trvalého bydliska v meste Kežmarok, sa jej naďalej vyhrážal, a takéto spolužitie vyvrcholilo dňa XX. H. XXXX počas pojednávania na Y. B.Ú. M. K. ohľadom starostlivosti o ich spoločné maloleté dieťa, kedy jej na chodbe súdu pred pojednávaním vulgárne nadával, vyhrážal sa, po pojednávaní pred budovou súdu jej opäť vulgárne nadával a vyhrážal sa, išiel za ňou až k jej motorovému vozidlu, zaparkovanému pri zimnom štadióne v Kežmarku, pričom po celý čas nadával, po jej nasadnutí do vozidla a zatvorení dverí, tieto dvere otvoril a zobral jej kľúče s tým, že jej vozidlo rozbije, kde na to F. A.Č. zavolala hliadku polície, čím takto svojim konaním u F. A. vyvolával strach a stres, pričom prokurátorka tento skutok v podanej obžalobe právne kvalifikovala ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a, písmeno b Trestného zákona a ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písmeno d Trestného zákona /s poukazom na § 139 písmeno b/ Trestného zákona/.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.06.2021 obžalovaný Q. K. po prednese obžaloby prokurátorom a po poučení o možnosti urobiť niektoré z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe prokurátorky kladie za

vinu /vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku/. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne poškodenej, svedkov, znalcov, prečítaním obsahu svedeckých výpovedí z prípravného konania a listinných dôkazov a zistil tento skutkový stav:

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že s poškodenou F. A. sa spoznali v roku 2016 a začali spolu chodiť v roku 2018. Od roku 2018 sa stretávali buď u nej doma alebo doma u neho. V tom čase spolu nežili. Väčšinou boli u neho doma, a to keď sa vrátil z práce. Keď sa im narodila dcéra, tak väčšinou bývali u neho a to trvalo do decembra 2019. Počas ich vzájomného spolužitia boli stále v kontakte a to cez telefón alebo cez aplikáciu Messenger. Poškodená bola podľa neho svojská. Mala iný pohľad na svet a on to akceptoval a bral to tak, ako to bolo. Poškodená najskôr dieťa nechcela ale neskôr sa v nej niečo zlomilo a povedala, že by dieťa chcela. Vyriešilo by to jej zdravotné problémy a aj nejaké problémy z minulosti, o ktorých mu niečo naznačovala. Poškodená sa ho opýtala, čo by povedal na to, keby mali bábätko a on jej na to povedal, že to nie je také jednoduché, aby si to premysleli. On má syna z predošlého vzťahu a vie, čo je to starať sa o rodinu. Aj syna viedol k tomu, aby mal poškodenú rád. Priznal, že medzi nimi dochádzalo ku konfliktom. Prvý bol založený na úplne banálnej veci, kedy si poškodená chcela opraviť plot pri dome v Kežmarku a on jej okolo plotu pokosil, na čo sa ona nahnevávala, že teraz bude vidieť ten škaredý plot a začala sa urážať. Pri tom bola prítomná aj jej mama. Hádali sa najmä pre peniaze. Poškodená brala všetko na ľahkú váhu, najmä čo sa týka peňazí. V ostatnom bola veľmi zodpovedná, aj doma mali veľký poriadok. On chcel, aby bola šťastná a tak jej aj plnil sny. Pomohol jej, keď si chcela dorobiť školu alebo vyriešiť si estetické problémy na tvári. Chodil s ňou k lekárovi a poškodená bola šťastná. Poškodená mu vyčítala, že má dve rodiny, že prečo kupuje toľko vecí svojmu synovi a prečo platí matke jeho syna takéto vysoké výživné. Hádky boli bežné, najmä v tehotenstve, čo aj v súvislosti s tým stavom poškodenej chápal. Hádky boli často pre bežné veci alebo maličkosti. Napríklad poškodená bola nervózna z prepisu domu, z vybavovania úveru lebo mala niečo nevysporiadané z predchádzajúceho manželstva. Tiež bola nervózna z práce. Vyčítala mu, že on odišiel pracovať do zahraničia a že bol doma málo a to bol asi hlavný dôvod ich hádok. On chodil do práce v zahraničí tak, že dva týždne pracoval v zahraničí a dva týždne bol doma. Tak to bolo asi posledný polrok pred ich rozchodom. Predtým pracoval tak, že bol 5 alebo 6 týždňov v práci v zahraničí a potom bol dva týždne doma. Robil to preto, aby lepšie zarobil. Pomohol tak poškodenej finančne, napr. keď bolo potrebné opraviť strechu a to bol aj dôvod nervozity poškodenej a ich spoločných hádok. Keď sa im narodila dcéra, tak poškodená bola odmeraná k jeho synovi s tým, že nemá čas sa o neho starať. Inak bola podľa obžalovaného poškodená veľmi zodpovedná matka a vedela výborne plánovať veci. Vo vzťahu k poškodenej zahrešil ale nikdy jej nenadával. Obžalovaný tiež poprel, že by sa jej vyhrážal. On jej povedal, že keď sa budú hádať, tak sa na nohy nepostaví ani jeden z nich. Poprel, že by sa vyhrážal podpálením domu poškodenej v Kežmarku s tým, že jej tam pomáhal s prácami. Poprel, že by poškodenú v noci budil s tým, že to poškodená budila jeho keď spal so svojim synom a vyčítala mu, prečo nepríde do spálne k nej. Raz sa poškodená pokúsila opustiť spoločnú domácnosť ale potom sa vrátila a povedala, že jej už stroskotalo niekoľko vzťahov, že čo povie doma a plakala. Vtedy aj kopol do skrine, ale pri tom poškodená nebola lebo nebola doma. Tá skriňa nebola rozbitá, len boli preliačené dverka. Keď sa potom poškodená vrátila a plakala, na druhý deň od neho odišla ale potom sa znova vrátila. Tento pokus o odchod bol iba jeden a potom už skutočne od neho odišla. Obžalovaný poprel, že by jej bránil opustiť dom v V.. Poškodená mala k dispozícii jeho auto a mohla chodiť kam chcela, či do práce alebo k mame. Od jeho domu mala poškodená kľúče a mohla chodiť kam chcela. Oni mali psa a preto bol zvyknutý nechávať dvere otvorené, čo mu ona vyčítala, že prečo ich nezamyká, najmä keď pes zomrel. To sa stalo asi v čase, keď sa im narodila dcéra. Poprel, že by jej niekedy zobral mobilný telefón a že by k nim prišli policajti, ktorých by volala poškodená. Vo februári 2020 mali pojednávanie ohľadom zverenia dcéry, pričom mali aj termín na mimosúdnu dohodu u úradníčky súdu za prítomnosti sociálnej pracovníčky. On sa predtým s poškodenou rozprával, že sa stretnú, aby si to vopred prebrali, ale nakoniec sa nestretli a stretli sa asi pol hodinu pred dohodou až na súde. Keď uzavreli dohodu, čakali na chodbe, kde bola aj pracovníčka z úradu práce, kde poškodenej vyčítal, že ho oklamala ohľadom starostlivosti o ich dcéru. Ich predchádzajúca dohoda bola na neobmedzenom styku, ale ona mu potom povedala, že mu dá dcéru len keď sa ona o tom rozhodne a dá mu vedieť kedy. Obžalovaný zdôraznil, že sa jej vtedy ani nevyhrážal a ani jej nenadával a len jej povedal, že ho oklamala a je pravda, že zahrešil. Keď pred sudcom uzavreli dohodu, tak išli spolu k ich autám na parkovisko a tam sa rozprávali. Poškodená trvala na tom, že mu dá dieťa vtedy, keď mu to oznámi a že sa potom dohodnú. Potom mu povedala, aby vypadol, že zavolá policajtov. Na to on poškodenej povedal, že to môže urobiť ale nevie, prečo by to mala robiť, lebo jej nič nespravil. Poškodená zavolala policajtov a sestru, vystúpila z auta a spolu išli na hlavnú cestu. Potom prišla jej sestra Ž. so svojim manželom, švagrom a policajti, ktorí

ich legitimovali. Pretože policajti nič nezistili, tak odišli a jeho poslali preč, ale poškodená so sestrou Ž. stáli vonku. Čo robili potom však povedať nevie. Poprel, že by poškodenej vzal kľúče od auta. Vo vzťahu k rozchodu obžalovaný uviedol, že prišiel domov 6. alebo 7.12.2019 a rozprávali sa s poškodenou, že ona pôjde do Kežmarku, že ju to už nebaví, že nemá na to nervy. Dňa 10.12.2019 odviezol syna do škôlky a poškodenej písal, či je doma, na čo mu ona odpísala, že je v Kežmarku. V tom čase si nemali čo povedať. Od decembra 2019 do februára 2020 komunikovali cez SMS a chodil aj do Kežmarku, kedy boli spolu aj na nákupy. Stretávali sa a chodil k ním domov. Deň pred Vianocami boli so synom u nich na návšteve odniesť darčeky. Ešte mali jednu hádku, kde boli v detskom kútiku. To však podľa obžalovaného neboli ani nejaké veľké hádky, skôr sa poškodená urazila a odišla preč. Dôvod, prečo si to mala podľa obžalovaného poškodená vymyslieť spočíval v tom, že jej nechával 500,- € a ona mala materskú 1.250,- €. Keď prišiel zo zahraničia, tak sa jej pýtal, že čo ona kúpila dcére, na čo mu ona povedala, že sa nemá o to starať. Hovoril jej, že musia trošku priškrtiť, že už nechodí do zahraničia na 6 týždňov. Keď sa rozišli, tak žiadal, aby mu poškodená vrátila peniaze, ktoré jej požičal na dom alebo na jej potreby. Ona mu povedala, aby si to odrátal z výživného. Oni však výživné určené nemali, ale poslal jej takú výzvu, že mu má vrátiť peniaze. Poškodená sa urazila a odbila ho s tým, že to budú riešiť potom. Povedal poškodenej, že ju udá aj s jej sestrou Žanetou, že sestru zamestnáva fiktívne kvôli výške odvodov. Tá situácia sa potom ukludnila, ale potom mu poškodená povedala, že veľmi našťval Ž.. To bolo o emóciách aj z jeho strany. Obžalovaný uviedol, že pri hádkach si zahrešil a išiel preč. Poprel, že by poškodenú niekedy napadol. V spornom období do februára 2020 chodili k poškodenej sem-tam aj so synom a dcérou. Od 10.12.2019 boli vonku veľakrát a veľakrát bol u nich doma. Finančná výpomoc poškodenej z jeho strany bola asi 10.960,- Eur, a to podľa výpisov z banky a ešte asi 8.000,- € až 10.000,- € dal poškodenej v hotovosti, na čo nemá obžalovaný doklad. Bolo to za obdobie asi 1 a 1/2 roka, teda za celé ich spolužitie. On dodnes nevie, či to bolo naplánované alebo peniaze skutočne potrebovala. Nežiadal poškodenú o vrátenie peňazí, ktoré jej poskytoval na domácnosť a dcéru. Poprel, že by mal na vnútorných dverách v dome kľúče, pričom dom má dva vchody. Od týchto dverí bolo šesť kľúčov, dva náhradné boli v kuchyni, jeden mal on, jeden poškodená, jeden jeho sestra a jeden jeho mama. Tento kľúč pasuje do všetkých zámkov v dome. Konflikty s poškodenou ukončoval tak, že večer sa spoločne porozprávali, že sa už nebudú hádať alebo sa zobral a išiel preč alebo ostal spať so synom v obývačke. Počas toho, keď bol pracovne v zahraničí, poškodená bola väčšinou v dome v V., ale po 2-3 dňoch odišla do Kežmarku. Keď sa narodila dcéra, tak bola u neho v V. vkuse dva mesiace. Ona často pendlovala hore-dole. V jeho dome v V. mala poškodená veci v kufroch na skrini ale aj uložené v skriniach. Obžalovaný poprel, že by ju násilím vyzliekal alebo že by ju fyzicky napadol. Nikdy jej neklopal na čelo v noci. Syna má zvereneného do striedavej starostlivosti rozhodnutím súdu na každé dva týždne. Syn má 5 rokov. V tom inkriminovanom období od novembra 2018 do decembra 2019 mal príjem niekedy 4.000,- €, niekedy 2.000,- € a niekedy 1.500,- € mesačne.

Na tejto svojej výpovedi obžalovaný zotrval aj na ďalších častiach odročeného hlavného pojednávania.

Svedkyňa - poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s obžalovaným sa zoznámili omnoho skôr, ako sa začal ich vzťah. Spolu chodiť začali niekedy v apríli roku 2018 a boli spolu necelý pol rok. Ich vzťah bol spočiatku idylický, plánovali si spoločný život, spoločné bývanie a neskôr si aj naplánovali dieťa. Ona sa starala aj o syna obžalovaného a aj sa s ním stretávala. Tam videla, že obžalovaný je dobrý a starostlivý otec a aj preto si naplánovali rodinu. Ona v septembri 2018 otehotnela a spočiatku to bolo tiež v ich vzťahu bez problémov. Potom sa ale začali nejaké nedorozumenia. Obžalovaný mal problémy v práci a keď sa ho pýtala, že aké, tak nasledovali neskutočné výbuchy zlosti. Obžalovaný bol nervózny, tak chcela vedieť, že čo sa vlastne deje a keďže nechcela stupňovať napätie, tak sa ho potom na to nepýtala. Počas výbuchov zlosti obžalovaný búchal do zárubne päťou. Rozbil aj skriňu a ako príčiny svojej nervozity si začal obžalovaný vymýšľať, že prehral peniaze v kasíne a má dlhy v práci. Nevedela odhadnúť, čo urobí, v tom čase bola tehotná a vtedy zacítila aj prvotný strach. Obžalovaný ju v noci budil s tým, že zapínal svetlo, že sa potrebuje rozprávať a riešiť nejaké veci. Keď si balila veci s tým, že od neho odíde, obžalovaný zamkol dvere a v izbe, kde sú vysoké skrine, jej dal veci na skriňu s tým, že nikam nejde a s tým, že sa potrebuje rozprávať a že nemá nikam ísť, že čaká jeho dieťa. Keď sa to stupňovalo a chcela odísť z domu, nepustil ju von. Ona sa už potom bála nielen o seba, ale aj o ich dieťa lebo nevedela, že čo má od obžalovaného čakať. Jedného dňa, keď obžalovaný odniesol syna do škôlky, tak si zbalila veci a odišla od neho. Jedna vec bol jej strach a druhý bol strach o dcéru. Hádky a výbuchy zlosti boli každý mesiac keď obžalovaný prišiel domov. Keď prišiel domov na dva týždne, tak sa stále hádali. Stále sa tá nervozita stupňovala. Povedal jej, že sa nemá do toho starať, že on sa o všetko postará. Snažili sa fungovať ako rodina ale obžalovaný si vždy našiel dôvod na nejakú hádku. Dva

mesiace po pôrode si obžalovaný vymyslel, že niekoho má. Pritom bola doma lebo každé dve hodiny kojila dieťa. Boli to banálne dôvody na hádky ale obžalovaný to dosť dokázal vystupňovať. Prvá veľká hádka prišla, keď bola v 3. mesiaci tehotenstva. Zhoršovalo sa to necelý rok a ona chcela udržať rodinu. Spoznala obžalovaného ako normálneho chlapa a zrazu sa stal z neho človek, ktorý na všetkých len vrieska. Pravidelne jej obžalovaný nadával, klasika bola „sviňa vyjebaná“. Vyhrážal sa jej, že si to odpyká a že ju to vyjde draho a to vtedy, keď jeho synovi povedala, že je „hlúpy“, čo sa mu nepáčilo. K týmto hádkam dochádzalo každý mesiac, keď prišiel domov, vždy mali nejakú hádku a v rámci nej boli aj tieto nadávky. Obžalovaný sa jej vyhrážal, že sa jej postará o potrat, že on nechce žiť v takej domácnosti a nad bruchom hrozil päšťou, že jej podpáli dom v Kežmarku. Raz jej pri jeho nervozite povedal, že je to veľmi jednoduché, že si má dať pozor, keď bude šoférovať auto. Aj pred ňou obžalovaný hovoril, že dostane ex - priateľku na vozíček a syn bude zverený jemu. Trikrát ju aj zobudil zo spánku. Ona chodila spať s dcérou a už nevychádzala z izby a obžalovaný išiel spať so synom. Veľké hádky mali 3 alebo 4, po ktorých obžalovaný povedal, že nemôže spať, že sa chce rozprávať. To boli tie hádky, po ktorých povedala, že dosť a začala sa baliť. Opustiť spoločnú domácnosť v Mengusovciach sa snažila prvýkrát v 3. mesiaci tehotenstva, kedy ju obžalovaný aj zamkol a nepustil preč. Potom to bolo ešte 3-4 krát, čo si pobalila veci. To bolo v čase, keď bol obžalovaný v zahraničí, ale videla to jeho mama a tak sa spolu porozprávali a ona nakoniec ostala. Niektoré veci si odniesla do Kežmarku s tým, že vyskúšajú ešte spolužitie. Mama obžalovaného jej sľúbila, že sa s obžalovaným porozpráva a že to robil aj ex priateľke. Vtedy už mala veci na chodbe zbalené a obžalovaný chodil ako zmyslov zbavený, zobral jej tie veci na skriňu aj s mobilom s tým, že nehrozí, aby ju pustil z domu. Išiel k dverám, ktoré boli hlavné vchodové dvere od ulice, ktoré boli stále zamknuté a nepoužívali sa, a k tým dverám ju nepustil. Potom mali zadné dvere, ktoré sa nezamykali, ale bol tam kľúčik a tie dvere obžalovaný zamkol a zobral kľúč. Potom poškodená upravila svoju výpoveď v tom, že obžalovaný zamkol interiérové dvere a nepustil ju von. Obžalovaný tie dvere nechal zamknuté takú pol hod. až 1 hod. Kľakol si, plakal a prosíkal. Bola to taká prvá veľikánska hádka. Aj v ostatných prípadoch to malo rovnaký priebeh - výbuch, hádka, žiadne vysvetlenie, dala si veci do chodby, tie jej obžalovaný trhal z rúk a nepustil ju. Ešte sa smial, že kam chce ísť. Okrem toho sa obžalovaný postavil do dverí a tak jej bránil, aby mohla odísť. Ešte do nej skákal, ako chlapci na diskotéke so slovami: „udri ma, udri ma“. K tomu došlo 3-4 krát, kedy mali také veľikánske hádky, pričom prvú mali ešte v tehotenstve. Okrem šatstva jej obžalovaný pri hádke bral pravidelne mobilný telefón. On mu aj hovorila, že či si je vedomý, že toto sú už trestné veci, na čo jej on po hádke povedal, že o tom vie. Mobilný telefón jej po hádke vrátil. Ich spolužitie sa skončilo 10.12.2019, kedy odišla domov a poslala mu SMS-ku, že ide domov na pár dní, aby vychladol. Využila moment, keď bol obžalovaný so synom v škôlke lebo inak by jej to nedovolil. Potom fungovali tak, že sa obžalovaný snažil prísť za dcérou, ale vyvrcholilo to iba hádkou. Dňa 16.12.2019 si zobrala auto obžalovaného, ktoré chcel naspäť. Tak išla do V. so sestrou, vrátila mu auto a zobrala si ostatné veci. Tam jej začal vykrikovať, že ju udá za únos dieťaťa. Ona si to bola overovať na polícii, či to môže urobiť, ale tam ju ukludnili. Po odchode zo spoločnej domácnosti mali incident zakaždým, keď obžalovaný prišiel za ňou do Kežmarku. V decembri a v januári sa ešte snažil chodiť pravidelne. Jeho návštevy boli v tom zmysle, že ona držala dcéru na rukách a obžalovaný jej nadával a vyhrážal sa jej. Vždy to bola hádka a výčitka, že mu rozbila rodinu. Vo vzťahu k incidentu dňa XX.XX.XXXX po pojednávaní svedkyňa - poškodená uviedla, že ako po pojednávaní odišli z budovy súdu, tak ju obžalovaný počkal dole a začal na ňu vrieskať, že čo od neho chce. Išiel ju odprevať k parkovisku a stále na ňu vrieskal. Išlo asi o peniaze. Keď prišli ku autu, sadla si do svojho auta, kde jej zobral kľúče s tým, že ich hodí do potoka. Stále stál pri aute a keď neodchádzal preč, tak si opäť sadla do auta a keď videla, že to nebude mať konca, tak zavolala policajtov, na čo obžalovaný do nej hodil kľúče, odišiel preč s tým, že jej to aj tak nikto neuverí, ale potom sa vrátil s tým, že on pred ničím neuteká a že nikto jej neuverí a že počká s ňou na policajtov. Potom išla na hlavnú cestu a počkali spolu s obžalovaným na policajtov. Medzitým zavolala svoju sestru Ž., lebo jej strážila dcéru a to aby vedela, že tak skoro nepríde. Potom prišla jej sestra, lebo doma bola mama a vystriedali sa pri dcére. Následne prišla aj policajná hliadka. Pred pojednávaním sa neudialo nič, to sa s obžalovaným stretli a išli do miestnosti, kde uzavreli mimosúdnu dohodu, ktorú potrebovali schváliť. Čakali na chodbe a obžalovaný jej nadával, že je to posledné, čo spravila a že si to odpyká. Sedela tam aj zástupkyňa z úradu práce a tá to počula. Keď bola tehotná, obžalovaný jej bránil odísť tak, že ju chytil za ruky a sotil na posteľ. To bolo v decembri roku 2018, keď bola v 3. mesiaci tehotenstva. Určite to bolo pred Vianocami, lebo na Vianoce už bol obžalovaný totálne nervózny, lebo nedostal syna a dal to pocítiť celej rodine. Tiež ju raz v kuchyni chytil za čelusť, pritlačil o linku a vyhrážal sa jej, že sa bude znovu učiť chodiť. To bolo v čase, keď ich céra mohla mať 4 alebo 5 mesiacov. Zranenia nemala. Pri jej snahe opustiť domácnosť jej obžalovaný bral bundu a topánky. Pred tehotenstvom svedkyňa - poškodená pracovala a obžalovaný tiež chodil do práce. Keď išli na nákup, tak to obžalovaný zaplatil. Stále sa jej pýtal, že či má dosť peňazí a začal jej

dávať peniaze len tak. Starala sa o domácnosť, varila a nakupovala, keď obžalovaný nebol doma. Medzi sebou finančné záväzky nemajú. Nikto nebol svedkom konania obžalovaného, lebo k tomu dochádzalo, keď u nich nikto nebol. Na začiatku vzťahu mali aj pekné chvíle, potom už nie. Možno ešte po hádke, keď sa udobrili alebo keď si pripravovali veci pre bábätko. To boli kratučké chvíle. Počas toho, ako bol obžalovaný v zahraničí si písali a telefonovali. Obsahom ich komunikácie bolo všetko, čo robili, ohľadom vzťahu a bežné veci, pričom na začiatku vzťahu to bolo pozitívne. Po narodení dcéry bol obžalovaný asi mesiac doma a potom si už nevolali často a väčšinou to už bola negatívna téma rozhovoru a neboli to dlhé telefonáty. SMS-kou komunikovali ohľadom dcéry, ako sa má, či je v poriadku a či je zdravá. Prvú veľkú hádku svedkyňa - poškodená opísala tak, že to bolo na začiatku tehotenstva, kedy bola asi v 3 mesiaci. Obžalovaný prišiel domov už nervózny z práce, potom sa pohádali, potom išla normálne spať a potom prišiel obžalovaný do izby a zobudil ju, bolo to asi o 23.00 hod. Obžalovaný ju zobudil s tým, že sa potrebuje rozprávať, že takto fungovať nebudú a že má tlaky v robote. Nepamätá si, prečo sa predtým hádali. On predtým riešil syna, lebo chcel, aby mu bol zverený do striedavej starostlivosti a toto bol kameň úrazu a príčina nervozity. Povedala obžalovanému, že si zbalí veci, že toto počúvať nebude a že sa potrebuje vyspať, aby mala kľudné tehotenstvo. Obžalovaný na ňu kričal, že spať nebude, že kým sa veci nevyriešia, že keď nespí on, nebude spať ani ona, že keď chce odísť a nebude s ním, tak sa jej postará o potrat a tiež pritom zatínal rukou nad jej brucho. Ona obžalovanému povedala, že potrebuje kľud s tým, že už to nebolo len o nej, ale aj o bábätku a v tehotenstve potrebuje pokoj. Preto chcela odísť. Aj predtým boli hádky. Keď bol navarený obed, bolo zle, keď nebol navarený, bolo tiež zle a ona si povedala, že to takto nechce. Tie malé incidenty predtým neboli dôvodom na rozchod. Zo strany obžalovaného bola nervozita aj kvôli drobnostiam, kvôli výletu alebo nenavarenému obedu. Keď si išla baliť veci, tak jej obžalovaný chytil tašku a hodil na posteľ s tým, že sa baliť nemusí. Ona si stále zobrala ďalšiu tašku a snažila si pobaliť si ďalšie veci, ako tričká a zubnú kefku. Niekedy sa jej to podarilo, lebo medzitým obžalovaný chodil po dome nervózny a nejaké veci sa jej podarilo dať do chodby. Keď pochopila, že sa jej nepodarí pobaliť sa, tak už chcela odísť z domu len tak, ale obžalovaný sa postavil pred zamknuté vchodové dvere a hoci bol v zámku kľúč, tak ju k nim nepustil. Potom sa dostali do izby, kde obžalovaný zamkol interiérové dvere a kľúč si dal do vrečka. Ona plakala a prosila ho, aby jej dovolil odísť. V chodbe na ňu obžalovaný vrieskal, že čaká jeho dieťa, potom to bolo, že sa jej postará o potrat. To si dodnes pamätá, plakala ako nepričetná a bála sa, že potratí. Obžalovaný vtedy stál pred zamknutými dverami, od ktorých zobral kľúče a za ktorými sa nachádza schodisko. Medzi dverami bola vzdialenosť asi 5 metrov. V tom čase mala topánky v ruke a oblečenú bundu, topánky jej obžalovaný vytrhol a odhodil a taktiež jej vyzliekol bundu. Celé to trvalo približne 2 alebo 3 hodiny, a to od kedy ju zobudil až dovtedy, kým plakala na dlážke. Potom obžalovaný začal upokojuvať situáciu a hovoril, že takto rozrušená nemôže odísť. Potom sa spolu rozprávali a riešili, prečo sa z fungujúceho vzťahu ocitli v tejto situácii. Potom zaspala a z domu napokon neodišla. Pri ďalších asi štyroch hádkach ju obžalovaný nezamykal, len jej povedal, že bez dcéry nikam nepôjde a že si žiadne veci nevezme. Predtým mala v V. pár vecí, tak na týždeň, keď bol obžalovaný doma, lebo keď robil v zahraničí, tak bývala v Kežmarku. Po narodení dcéry sa ale presťahovala do Mengusoviec a mala som tam už veľa vecí. Pri každom z incidentov si balila veci do veľkých vriec, ktoré jej obžalovaný vytrhával a rozhadzoval po izbe. Tak tomu bolo aj pri poslednom incidente niekedy v zime v roku 2019, po ktorom od neho odišla. Dňa 10.12. si zbalila veci do vriec a do kufrov a pre zvyšné veci sa vrátila dňa 16.12.2019 so sestrou Ž.. Keď bývala v V., tak si veci dávala do spálne do skrine. Na skriňu si veci nedávala lebo tam nedoťahla. Obžalovaný jej dal niekoľko stoviek eur, aby si niečo kúpila. Dal jej peniaze aj do salónu a posielal jej peniaze aj na účet. Stále sa staral, či má dosť peňazí. Niekedy to bolo 300,- € a niekedy 500,- €. Celkovú sumu nevie. Každú ich veľkú hádku odôvodnil obžalovaný peniazmi. Aj pred odchodom zo spoločnej domácnosti sa pohádali. Po opustení spoločnej domácnosti komunikovali telefonicky a aj ju obžalovaný navštevoval, ale stále tam boli hádky, v podstate obžalovaný chcel, aby sa k nemu vrátila. Keďže obžalovaný nechcel chodiť do domu do Kežmarku, lebo tam bola jej mama a dom mu vadil, tak raz boli v detskom kútiku a raz sa boli v meste prejsť s deťmi. Vtedy nikto s nimi nebol. Sociálne pracovníčky boli v súvislosti s úpravou styku aj u nej v domácnosti, kde bol prítomný aj obžalovaný. Obžalovaný u nej vytvoril strach vyhrážkami, že jej podpáli dom a že jej zlomí nos. Odôvodňoval jej to, že prvá matka mu zobrala syna a on jej to nedovolí vo vzťahu k dcére a že ich obe zakope pod čiernu zem.

K tejto výpovedi svedkyne - poškodenej obžalovaný uviedol, že veľa vecí je vymyslených. Myslí si, že to bolo z emócií, keď sa im vyhrážal, že ich udá so sestrou poškodenej. Poškodená si celú situáciu zobrala po svojom. Všetko je prikrášené a asi ho chcela poškodená zdiskreditovať. Stále jej pomáhal, chodil som do NsP Stará Ľubovňa, kde rodila. Nevyhrážal sa a ani ju nikdy netýral. Neobmedzoval ju. Poškodená je človek, ktorý si veci dosť plánuje a chcela mu ublížiť. Myslí si, že má na tom podiel aj

poškodenej sestry Ž.. Je to všetko popretláčané a zmanipulované. Stále sa snažil, aby poškodená všetko mala a aby bola šťastná. Tie hádky neboli takého charakteru, ako to ona opisuje a ako ich skrášľuje. Mal problémy v práci, ktoré nechcel riešiť s poškodenou. Stále ju zaujímal ohľadom majetkov. On jej pomáhal s prácami na dome a aj v kaderníctve. Keď kúpil niečo dcére, tak sa poškodená vyjadřila, že také veci riešia ženy, nie muži a nepáčilo sa jej to. Keby sa také niečo dialo, ako to popisuje poškodená, tak by s ním nevydržala ani 10 sekúnd a odišla by preč. Mali aj pekné obdobie a obdobie, kedy len okolo seba prešli. Po pôrode dcéry bolo tiež celkom fajn obdobie. Ona mohla utiecť 300-krát a nemusela sa vrátiť. Snažil sa pomôcť jej rodine aj na dome. Nemal by prečo robiť to, čo poškodená uviedla. Určovala mu, kedy sa môže stretávať s dcérou.

Súd tiež na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedkyňu sestru svedkyne - poškodenej Ž.P. M., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že v podstate pri tých všetkých incidentoch ani nebola a všetko vedela iba od sestry. Pre ňu sa to začalo pred Vianocami 2019, kedy poškodenú odviezli domov k mame. Druhý incident bol po súde, keď obžalovaný poškodenej vzal kľúče od auta, prišli policajti a vtedy sa to všetko spustilo. Obžalovaný a poškodená začali spolu chodiť a chodievali aj k nim. Potom začala poškodená chodiť do V.. Pár dní pred Vianocami jej sestra volala, že by išla s ňou pre veci a že sa bojí. Ešte sa jej spýtala, že či má ísť aj jej manžel. Nakoniec išli pre veci a ešte, keď sedeli v aute, tak obžalovaný poškodenej písal, či ju má udať lebo mu zobral dieťa. Ony dve sa hneď boli pýtať na políciu a tam im povedali, že dieťa je malé a že má trvalý pobyt v Kežmarku. Obžalovaný a poškodená sa ešte v ten deň stretli pri hrade, kedy ona sedela v aute a poškodená sa s obžalovaným rozprávali pri aute. Poškodená sa bála byť s obžalovaným sama. Vie, že jej sestra vzal obžalovaný mobilný telefón a nemohla sa im ani dovoliť. Tie vyhrážky zo strany obžalovaného počula a to aj také, že sa poškodená bude učiť chodiť a že jej obžalovaný podpáli dom. Ona to počula, keď jej sestra telefonovala s obžalovaným a ona bola pri telefóne. Tie vyhrážky boli v čase, keď poškodená od obžalovaného odišla. O iných vyhrážkach vie len od sestry. Bolo to stále dookola v tom, že ju obžalovaný zničí a ten dom v Kežmarku, s ktorým mal vždy obžalovaný problém, podpáli. Počula, ako jej sestra obžalovaný v telefóne nadáva. Nepamätala si, o aké nadávky išlo. Vie, že obžalovaný poškodenú obviňoval, že s niekým spala. O týchto nadávkach sa jej sestra zdôverila s tým, že obžalovaný používal vulgárne nadávky. Jej sestra to brala tak, že v každej rodine sú hádky, ale keď sa to stupňovalo, tak to brala vážne. Ešte pred decembrom 2019 poškodená riešila, či má od obžalovaného odísť. Stále sa pokúšala o odchod. Svedkyňa vie iba o tom odchode od obžalovaného pred Vianocami 2019. Nevie o tom, že by sa poškodená balila a odchádzala, len vie, že uvažovala o odchode v záujme vyriešenia situácie. Od poškodenej vie, že jej obžalovaný zamkol dvere, nechcel ju pustiť, že jej zobral mobil, aby nemohla volať. Vie iba o jednom takom prípade. Nevie povedať, ako dlho to trvalo ale poškodená jej vravela, že pritom plakala a že obžalovaného prosila. Tých hádok bolo viac ale potom sa udobrili. Od sestry tiež vie tiež o tom, že obžalovaný budil poškodenú zo spánku, lebo sa chcel akurát vtedy s ňou rozprávať. To sa malo stať viackrát ale už nevie koľkokrát. Dňa 28.02.2020 boli doma pri dcére poškodenej aj so sestrou R., keď jej poškodená volala a plakala, že jej obžalovaný zobral kľúče od auta a že ju nechce pustiť. Na to jej povedala, aby volala políciu, dieťa nechala sestry R.J. a išla za poškodenou. Mala zlosť, lebo k tomu autu poškodenej pomohli so švagrom a obžalovaný si dovolil nárokovať na to auto. Keď prišla na miesto, boli tam už policajti a ona sa obžalovaného spýtala, na čo išiel za poškodenou. Obžalovaný jej na to povedal, že sa chcel len rozprávať. Poškodená najprv nechcela podať trestné oznámenie a bola zaplakaná. Policajti sa rozprávali s poškodenou a aj s obžalovaným samostatne a aj spoločne a ona sa sestry pýtala, že dokedy bude toto znášať. Policajti im povedali, že to záleží len na nich, či chcú podať trestné oznámenie, čo napokon aj urobili. Obžalovaný písal poškodenej SMS v tom, že pôjde do Pradiarne a podpáli dom a oni sa báli, že čo urobí, lebo mama bola sama s dcérou poškodenej doma. Z hľadiska fyzického útoku svedkyňa vie iba o tom, že ju obžalovaný strčil niekde v kúpeľni. Obžalovaný tiež hovoril niečo o brzdách ironicky v tom zmysle, aby sa poškodenej niečo nestalo. Keď bola jej sestra tehotná, tak na nej videla, že sa bojí. Nikdy predtým poškodená neplakala a nikdy sa ani nezamykala ale teraz často plakala. Keď odišla z V., tak na nej videla, že mala strach. Spočiatku obžalovaný kupoval poškodenej veci, ale vie, že ku koncu vzťahu mal aj obžalovaný finančné problémy. Keď bola jej sestra pred Vianocami 2019 pre svoje veci, obžalovaný bol doma, ona so svojim manželom ju čakali vonku pred autom a poškodená si z domu obžalovaného odniesla svoje veci. Nasledujúce dni potom, ako poškodenú pred Vianocami odviezli domov, sama bola svedkom, ako ju obžalovaný v telefóne prosil, aby sa vrátila, čo poškodená odmietla. Na to jej obžalovaný začal vulgárne nedávať v telefóne. To sa stalo viackrát a to počula z ich telefonického rozhovoru. Sestra sa jej sťažovala, že jej obžalovaný bral mobilný telefón a ona nemohla volať. Počas vzťahu s obžalovaným bola s poškodenou v denno - dennom kontakte, a to keď bol obžalovaný v práci

a sestra bola v Kežmarku. Keď sa presťahovali spolu do Mengusoviec, tak tam nechodila a oni obaja chodili častejšie k nim aj so synom obžalovaného.

Obžalovaný k tejto výpovedi svedkyne uviedol, že veci, ktoré svedkyňa uviedla vo svojej prvotnej výpovedi, sú dosť sporné, inak vypovedala na hlavnom pojednávaní a inak v prvotnej výpovedi.

Svedkyňa R. K., sestra svedkyne - poškodenej na hlavnom pojednávaní vypovedala, že nebola svedkom ničoho. S poškodenou a s obžalovaným sa stretávali len málo, keďže nebýva v Kežmarku, ale s poškodenou sú si veľmi blízke a často boli v kontakte, najmä po telefóne. Sestra je typ človeka, ktorá nedáva najavo nejaké problémy a zo začiatku vzťahu s obžalovaným bolo podľa svedkyne všetko v poriadku. Neskôr jej ale poškodená spomínala, že sú tam hádky a keď sa jej pýtala, že prečo, tak jej poškodená povedala, že ju s tým nechcela zaťažovať. Keď sa poškodenej narodila dcéra, boli v častom telefonickom kontakte, čo obžalovanému vadilo. Jej sestra plakala do telefónu, čo nebýva u nej zvykom. Spomínala ohľadom hádok to, že sa nič nedialo, ale o 5 min. bola veľká hádka, pričom nevedela povedať ani prečo a obžalovaný mal aj výbuchy zlosti. Poškodená jej hovorila, že sa obžalovaného bojí a že chce od neho odísť. Ona jej dohovárala a myslí si, že ani poškodená spočiatku od obžalovaného nechcela odísť lebo chcela udržať rodinu. Vie, že sa poškodená zbalila a obžalovaný ju nechcel pustiť. Vyhadzoval jej veci a povedal jej, že môže odísť, ale že dcéru tam musí nechať. Poškodená potom ostala a keď sa hádka skončila, tak sa jej obžalovaný ospravedlnil. Poškodená nechcela ostať sama s dieťaťom, ktoré by vyrastalo v neúplnej rodine. Vie, že pred Vianocami sa pohádali a keď obžalovaný bol odniesť syna do škôlky, sestra od neho odišla, hoci spočiatku hovorila, že to bude iba na krátky čas a že si dajú krátku pauzu. O tom, že by obžalovaný poškodenej nadával, vie iba od poškodenej. Keď poškodená kojila, obžalovaný jej vulgárne nadával a ona plakala. To sa určite opakovalo ale nevie povedať, koľkokrát. Od poškodenej počula, že sa jej obžalovaný počas tehotenstva vyhrážal, že príde o dieťa a tiež sa jej vyhrážal, že jej podpáli dom. Tiež od nej počula, že v tehotenstve ju budil, kedy jej zasvietil svetlo a búchal jej na čelo. Nevedela však uviesť dôvod, prečo to tak robil. Vie o tom, že okrem decembra 2019 chcela poškodená opustiť domácnosť obžalovaného, ale nevie, kedy to bolo. Raz jej obžalovaný trhal z rúk dieťa, čoho sa sestra bála. Vie o tom, že keď poškodená chcela opustiť domácnosť, tak ju obžalovaný zamkol. Myslí si však, že to bolo iba raz. Obžalovaný však poškodenej vždy hovoril, že môže odísť, ale dieťa musí nechať tam. Nemá vedomosť o fyzických útokoch na poškodenú. Počas spoluzitia s obžalovaným videla poškodenú plakať a plakala pri každom telefonáte, pričom za celý život ju plakať nevidela. Poškodená sa zmenila aj v tom, že sa bála. Poškodená mala z obžalovaného strach a ten plynul z hádok s obžalovaným a z toho, že obžalovaný má výbuchy zlosti a poškodená nevie, čo môže od neho čakať. Nevie o tom, že by obžalovaný bránil poškodenej užívať mobilný telefón. O incidente na parkovisku po pojednávaní vie len to, že obžalovaný poškodenej na parkovisku vzal kľúče od auta. Na miesto išla sestra Ž. a ona ostala s dcérou poškodenej a jej deťmi doma, kedy k nim neskôr prišiel obžalovaný a ona sa bála, že čo bude. Obžalovaný však ostal pred domom a dnu nevošiel. Po odchode poškodenej zo spoločnej domácnosti nevie o žiadnych nadávkach alebo vyhrážkach zo strany obžalovaného. To, o čom ohľadom vyhrážok a iných vecí zo strany obžalovaného svedkyňa vypovedala, vie iba z počutia od poškodenej. Na pár rodinných stretnutiach nebola svedkom žiadneho nepatričného správania zo strany obžalovaného. Keď boli u nich na návšteve, tak bolo vidno, že sú pohádaní a že sa nerozprávajú, ale to bolo všetko. Prvýkrát jej do telefónu poškodená plakala nejaký čas po narodení dcéry. Vtedy začala plakať až v priebehu telefonátu a to bol prvý taký telefonát. V neskorších telefonátoch zdvihla mobil a jej sestra už plakala. Spočiatku spolu telefonovali niekoľkokrát do dňa. Potom telefonovali menej lebo jej sestra povedala, že obžalovanému vadí ako dlho spolu telefonujú. Neskôr bolo tých negatívnych telefonátov ohľadom obžalovaného viac.

Podľa vyjadrenia obžalovaného k tejto výpovedi, svedkyňa a poškodená ako sestry držia spolu a ich výpovede sú naučené. Všetko je to na neho ušité a všetka jeho komunikácia sa týkala jeho dcéry.

Svedkyňa M. A., matka svedkyne poškodenej na hlavnom pojednávaní vypovedala, že spočiatku vzťah obžalovaného a poškodenej vyzeral veľmi sľubne. Poškodená sa na nič nestážovala a obžalovaný k nim začal chodiť aj so svojim synom. Ona sa vždy k chlapcovi správala najlepšie ako mohla a označila ho za milého chlapčeka. Obžalovaný robil v zahraničí a keď prišiel domov, tak chodili aj k nim do Kežmarku. Keď sa poškodenej narodilo dieťa, tak už 100 percentne vedela, že sa niečo deje. Jej dcéra bola v dezolátnom psychickom stave a to matka vycítila. To, že sa obžalovaný správal strašne k jej dcére, predtým nevedela, až keď dcéra od obžalovaného odišla, tak sa jej zdôverila, že sa od neho už viackrát balila, ale vždy ju obžalovaný nepustil. Po odchode poškodenej od obžalovaného, obžalovaný ešte prišiel párkrát

k nim a aj k dcére ale v jej prítomnosti sa necítil dobre a mal výhrady. Keď už dcéra po odchode zo spoločnej domácnosti bývala s vnučkou u nej, obžalovaný poškodenej volal, že sa dohodnú ale dcéra mu povedala, že sa nedohodne. Vzápätí jej obžalovaný začal vulgárne nadávať, že je suka, kurva, piča. To svedkyňa počula len z toho, čo dcéra opakovala slová obžalovaného do telefónu. Potom jej dcére obžalovaný volal ešte niekoľkokrát, spočiatku sa telefonát začal dobre, ale keď s ním dcéra nesúhlasila, tak sa tieto nadávky v telefóne opakovali. Obžalovaný sa poškodenej vyhrážal často a dookola a to zabitím a aj vtedy, keď bola poškodená tehotná. Od poškodenej vie, že jej obžalovaný bránil opustiť spoločnú domácnosť v V.. Nevie povedať, koľkokrát to bolo. Len keď poškodená prišla domov, tak jej povedala, že bola pobalená a že chcela s dcérou odísť a že jej v tom obžalovaný bránil tým, že jej dieťa vytrhol z rúk. To bolo 3-mesačné dieťa a dcéra nemala inú možnosť, ako ostať, ak nechcela, aby sa dieťaťu ublížilo. Nemá vedomosť, že by obžalovaný jej dcéru budil zo spánku, len dcéra jej povedala, že bolo skoro ráno, keď obžalovaný otvoril dvere a povedal, že „ty suka ešte spíš?“. Nemá vedomosť, že by obžalovaný zamykal poškodenú v dome v V. alebo že by jej bránil užívať mobilný telefón. Nevie tiež o tom, že by obžalovaný poškodenú zbil alebo že by ju napadol. Dcéra trpela nespavosťou po nociach, chvela sa a mala nechúť do jedla. Jeden čas boli doma zamknutí, lebo sa dcéra bála obžalovaného s tým, že obžalovaný je všetkého schopný, že keď v V. dostal záchvat zúrivosti, tak všetko rozbíjal a preto sa ho bála. Neadala na poškodenej nejaký strach, keď k nej chodili s obžalovaným na návštevy v čase, keď spolu žili. Potvrdila, že obžalovaný pomáhal jej dcére okolo domu, opravoval plot a upravoval terén. Na návštevy do V. nechodila.

Obžalovaný k výpovedi svedkyne uviedol, že svedkyňa nosí strojček, ale doma ho nemala a pochybuje, že poškodená opakovala, čo jej v telefóne hovoril.

Svedkyňa Z. K., matka obžalovaného na hlavnom pojednávaní z dôvodu tohto príbuzenského vzťahu s obžalovaným využila svoje právo v zmysle § 130 ods. 1 Trestného poriadku a odmietla vypovedať. Preto súd na návrh prokurátora prečítal jej výpoveď z prípravného konania. Táto svedkyňa v prípravnom konaní po vznesení obvinenia obžalovanému po poučení o svojich právach, okrem iného aj o práve nevypovedať v zmysle § 130 ods. 1 Trestného poriadku toto právo nevyužila a vypovedala, že keď sa obžalovaný a poškodená dali dokopy, poškodená vedela, že obžalovaný má syna z predošlého vzťahu ale neskôr začala poškodená toho chlapca odstrkávať, akoby na neho žiarlila. Obžalovaný si myslel, že to súvisí s jej tehotenstvom. Obžalovaný skákal okolo poškodenej a staral sa o domácnosť. Poškodená mala strašné zmeny nálad, pričom ona chcela žiť nadštandardne. Nebola svedkom žiadnych konfliktov medzi nimi, pričom býva v V. asi 200 metrov od domu obžalovaného a navštevovala ten dom každé ráno, lebo tam chová hydinu. Poškodená bola v V. aj vtedy, keď obžalovaný pracoval v zahraničí. Ona s poškodenou nemala žiaden konflikt. Obžalovaný sa na poškodenú sťažoval, že nevydrží zmeny jej nálad, pričom poškodená mu rozkazovala a dirigovala ho. Nebola svedkom žiadneho konfliktu medzi nimi. Nevedela ani o tom, že by poškodená chcela odísť zo spoločnej domácnosti. So synom má obžalovaný dobrý vzťah.

Z rovnakého právneho dôvodu ako svedkyňa Z. K. odmietla na hlavnom pojednávaní vypovedať aj svedkyňa Q. S. (predtým K.), sestra obžalovaného, pričom súd na základe rovnakého dôvodu na hlavnom pojednávaní prečítal jej výpoveď z prípravného konania. V prípravnom konaní táto svedkyňa vypovedala, že ju obvinenie jej brata prekvapilo, pretože si nevie predstaviť, ako by obžalovaný mohol niekoho týrať a už vôbec nie ženu, ktorú ľúbi. Poškodenú pozná o leta 2018, kedy jej ju predstavil obžalovaný. Obžalovaný počas vzťahu s poškodenou pracoval v zahraničí, kde bol 6 až 8 týždňov a potom bol dva týždne doma. Poškodená v čase, keď bol obžalovaný doma, bývala v dome ich mamy v V., ktorý užíval obžalovaný a po narodení ich spoločnej dcéry sa poškodená do V. presťahovala. Mala teda k dispozícii dom ako aj auto obžalovaného a keď chcela, mohla ísť kedykoľvek do Kežmarku. Poškodenú stretla si trikrát a myslí si, že vychádza s ňou dobre. Poškodená sa na obžalovaného nikdy nestražovala a obžalovaný robil všetko, čo si poškodená zmyslela, až svedkyňa krútila hlavou na tým, či je to normálne. Nebola nikdy svedkom nijakého incidentu medzi obžalovaným a poškodenou. S obžalovaným sa nestretáva veľmi často, lebo bývajú ďaleko od seba. Jej dcéra obžalovaného zbožňuje a pýta sa na prázdniny k obžalovanému. Spomenula príhodu, ako sa poškodená na Vianoce urazila. Poškodená jej pri krstínach hovorila, že by nezniesla, aby dcéra mala radšej obžalovaného ako ju alebo aby sa mala s niekým striedať v tom, že by si obžalovaný brával syna z predošlého vzťahu na tri dni.

Nakoľko DVD záznam zachytávajúci priestor pred budovou Okresného súdu Kežmarok, ktorý mal byť na návrh prokurátorky vykonaný ako dôkaz neobsahoval žiaden záznam a nápravu tohto stavu už

nebolo možné realizovať vzhľadom na absenciu originálneho záznamu, súd na návrh prokurátora na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedkyňu Mgr. M. B., pracovníčku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, ktorá bola prítomná na Okresnom súde Kežmarok dňa 28.02.2020 pri uzatváraní dohody medzi obžalovaným a poškodenou. Táto svedkyňa na hlavnom pojednávaní vypovedala, že zo súdu im prišiel návrh na úpravu práv a povinností k mal. Z. K. a tak začali s touto rodinou pracovať. Na základe toho išli na šetrenie do domácnosti matky - poškodenej a to za účelom vyšetrovania bytových a ekonomických pomerov, ako je zo strany rodičov zabezpečená starostlivosť o maloleté dieťa. V čase ich návštevy bola matka v domácnosti a nachádzal sa tam aj otec (obžalovaný), kedy obidvaja uviedli, že sú dohodnutí na zabezpečovaní starostlivosti o dieťa. Na základe toho sa dňa XX.XX.XXXX konalo informatívne stretnutie na Y. B.Ú. K. za prítomnosti obidvoch rodičov, vyššieho súdneho úradníka a jej, ako zástupkyne orgánu starostlivosti o dieťa. Na tom informatívnom stretnutí sa rodičia (obžalovaný a poškodená) dohodli na starostlivosti a bola spísaná rodičovská dohoda ohľadom zabezpečenia starostlivosti. Následne sa v ten deň konalo pojednávanie v danej veci, kde tá dohoda bola schválená. Tým jej úloha skončila. Nebola svedkom agresívneho správania sa obžalovaného voči poškodenej počas uzatvárania a schvaľovania dohody. Nebola ani svedkom udalostí, ktoré sa stali po schválení tejto dohody pred budovu súdu, pretože mala ďalšie pojednávanie a po schválení dohody budovu súdu neopustila. Vzájomný vzťah obžalovaného a poškodenej vnímala tak, že sa rozchádzali ale nebolo to nejako intenzívne. Bolo cítiť, že sa rozchádzajú. Dieťa bolo v čase jej návštevy v postieľke. V domácnosti bola aj stará matka dieťaťa, ale nebola pri rozhovore.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul znalkyňu z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia dospelých, Psychológia sexuality PhDr. P. B., ktorá v prípravnom konaní vypracovala písomný znalecký posudok č. 33/2020 vo vzťahu k osobe poškodenej F.Á. A. a na záveroch ktorého zotrvala aj na hlavnom pojednávaní. Vo svojej výpovedi znalkyňa uviedla, že znalecký posudok vo vzťahu k poškodenej F. A. bol realizovaný na základe preštudovania spisového materiálu a z vlastného psychologického vyšetrovania poškodenej ku dňu 22.05.2020. Všeobecná vierohodnosť poškodenej vykazuje vyššiu mieru. Osobnosť poškodenej je schopná adekvátne vnímať. Jej psychický stav z psychologického hľadiska je aktuálne stabilizovaný. Jej rozumové a pamäťové schopnosti sú v pásme priemeru. Neboli zistené žiadne forenzne psychologické významnejšie poškodenia alebo postihnutia jej kognitívnych funkcií. Čo sa týka jej osobnostnej výbavy, osobnosť poškodenej je primerane štruktúrovaná, bez prítomnosti významnejšej patológie. Vykazuje jedine významne vyšší sklon vo všeobecnosti pôsobiť sociálne žiaduco a lepším dojmom. Vo vzťahu k vyšetrovanej veci vysoko pravdepodobne konanie obžalovaného v prípade preukázania viny u poškodenej mohlo spôsobiť jedine situačne psychické utrpenie, ktoré však nebolo dlhodobého charakteru, nebolo pociťované ako ťažké príkorie a nevedlo k žiadnej trvalej osobnostnej zmene, či zníženiu kvality života u poškodenej. Vyšetrované konanie mohlo viesť u poškodenej najviac k prechodným adaptačným ťažkostiam a stresovým hraniciam s dočasnou, teda zvratnou miernou poruchou prežívania. Poškodená nevykazuje žiadnu forenzne - psychologicky významnú poruchu afektivity ani znaky traumatizácie či prítomnosť znakov tzv. psychologického syndrómu obetí násillia alebo týrania. Čo sa týka motivácie vypovedať, vo všeobecnosti osobnosť poškodenej ju predisponuje k tomu, že má významne vyšší sklon pôsobiť sociálne žiaduco a lepším dojmom. Možno predpokladať čiastočné skreslenie výpovede poškodenej vedome účelovo skôr v neprospech k obžalovanému, avšak to skôr v nepodstatnej miere. Vzhľadom k obsahu spisového materiálu ku dňu 22.05.2020 skôr možno vylúčiť psychologicky zrozumiteľný motív tzv. ľživej výpovede poškodenej. Bližšie sa k téme špecifickej vierohodnosti znalkyňa nevyjadrovala a iné významné skutočnosti zistené neboli. V oblasti efektivity je osobnosť poškodenej viac senzitívna, viac citlivá, aktuálne s vyšším vnútorným napätím, je schopná dobrej dostatočnej sebakontroly, prevláda pozitívna efektivita, agresivita u nej nie je zvýraznená, nie je ani jadrovou zložkou tejto osobnosti a v čase vyšetrovania bola iba na úrovni mierneho stupňa. Vo vzťahu k možným dopadom vyšetrovania na jej psychické prežívanie sú prítomné pocity menejcennosti, úzkosť a mierne depresívne ladenie, čo však nie je nijako forenzne-psychologicky významné. V otázke adaptácie sú u osobnosti poškodenej predpokladané najviac epizodické poruchy prispôsobivosti nezávažného charakteru, t. z. vo všeobecnosti jej schopnosť zvládania stresu a jej adaptačné schopnosti sú primerané, bez výraznejších odchýlok zodpovedajú širšej populačnej norme. Znalkyňa u poškodenej konštatuje neprítomnosť konfabulácie a uvedené možno vylúčiť i vzhľadom k iným k jej anamnestickým údajom. To znamená, že u poškodenej sa môžu objaviť vedome zámerné účelové tzv. fabulácie práve pri jej snahe pôsobiť lepším dojmom. U poškodenej ide o osobnosť s menším počtom svojich blízkych priateľov, so sklonom hľadať oporu v niekom silnejšom, so sklonom k prílišnej citovej závislosti s tendenciou zastávať skôr podriadený postoj. Na základe toho možno predpokladať, že uvedená osobnosť predisponuje k ľahšej sugestibilitate.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul aj znalkyňu z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria MUDr. P. T., ktorá v prípravnom konaní vypracovala písomné znalecké posudky č. 26/2020 a č. 27/2020 vo vzťahu k osobe obžalovaného a k osobe svedkyne poškodenej a na záveroch ktorých zotrvala aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. U obžalovaného Q. K. bola znaleckým vyšetrením diagnostikovaná emočne nestabilná porucha osobnosti. Obžalovaný netrpí žiadnou duševnou chorobou. Taktiež u neho nebola diagnostikovaná látková a ani nelátková závislosť. Znalkyňa vylúčila patologickú opitnosť v dobe spáchania trestného činu. Nakoľko u obžalovaného nebola diagnostikovaná žiadna duševná choroba a ani v čase spáchania trestného činu nebol pod vplyvom alkoholu ani inej návykovej látky, znalkyňa hodnotila rozpoznávacie a ovládacie schopnosti obžalovaného ako zachované v plnej miere. Obžalovaný chápe zmysel trestného konania a je schopný plnohodnotne sa zúčastňovať úkonov trestného konania. Z psychologického hľadiska jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný pre spoločnosť, nakoľko u neho nebola diagnostikovaná žiadna kvalifikovaná duševná choroba. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného nebola diagnostikovaná žiadna kvalifikovaná choroba ani žiadna látková alebo nelátková závislosť, znalkyňa nenavrholo uloženie ochrannej liečby. U obžalovaného znalkyňa diagnostikovala emočne nestabilnú poruchu osobnosti. Jedná sa o duševnú poruchu, nie o duševnú chorobu, t.j. že táto nemá podstatný vplyv na ovládacie a rozpoznávacie schopnosti obžalovaného a nevedie k ich podstatnému zníženiu alebo vymiznutiu. Jedná sa o súbor určitých akcentovaných osobnostných rysov, teda zvýraznených osobnostných rysov oproti bežnej populácii, konkrétne v prípade emočnej nestabilnej poruchy osobnosti sa prejavuje zníženou frustračnou toleranciou, t.j. mierou záťaže, tendenciou jednať nepredvídateľne bez uváženia dôsledkov, tendenciou ku konfliktom, náchylnosti k výbuchom zlosti, nestálou a vrtošivou náladou. To sú podľa znalkyne základné kritéria. Obžalovaný v rámci vyšetrenia vystupoval veľmi kultivovane, ochotne odpovedal na kladené otázky. Tieto odpovede boli zabiehavé. Snažil sa o zlepšenie svojej situácie a o priaznivý sebaobraz, aj keď pripustil určitú mieru zavinenia vo vzájomnom vzťahu aj zo svojej strany. Vo vzťahu k existencii nejakých štandardných postupov pri diagnostikovaní emočne nestabilnej poruchy osobnosti znalkyňa uviedla, že vo všeobecnosti a nielen pri tejto diagnóze ale aj pri ostatných diagnózach je vyšetrovacou metódou štandardný klinický rozhovor, na základe ktorého sa stanovuje diagnóza. Jedná sa o štruktúrovaný rozhovor, t.j. že sa pýta na nejaké konkrétne veci, je založený na štandardných otázkach, kontrolných otázkach, pri ktorých si lekár všimá zároveň viacero vecí na vyšetrovanom, počnúc mimikou, gestikuláciou, spôsobom ako ten dotýčaný sedí, latenciou ako odpovedá a ďalšími x faktormi, ktoré počas toho vyšetrenia sleduje, vníma a na základe toho sa vie potom k tomu vyjadriť. Vyšetrenia trvá okolo 1 hodiny v závislosti od klienta, ktorého vyšetruje. Niekedy stačí aj 5 minút, ale to sa netýka znaleckého posudku, keďže potrebuje získať údaje o vyšetrovanom. Dĺžka trvania vyšetrenia nie je nikde uvedená a nie je to ani podstatné. Veľmi podobné príznaky ako pri tejto poruche osobnosti sa vyskytujú pri organických poruchách, napr. keď má človek nádor na mozgu, takisto pri mentálnych retardáciách. Niekedy sa črty osobnosti môžu stierať a prekračovať hranice jednotlivých podtypov osobnosti. V klinickej praxi ani neuvádza, že niekto má poruchu osobnosti, túto dávajú ako znalci len do znaleckých posudkov, pretože pre klinickú prax to nie je podstatné, nie je na to terapia a podľa posledných štúdií 21 % populácie má takúto poruchu osobnosti. Pri vypracovaní znaleckého posudku znalkyňa vychádzala jednak z klinického psychologického vyšetrenia obžalovaného a jednak zo spisovej dokumentácie, ktorá jej bola ako znalcovi poskytnutá, nakoľko v rámci vyšetrenia nezistila u obžalovaného žiadne ochorenie, na ktoré by sa liečil a taktiež nezistila, že by bol niekedy liečený psychiatricky, teda nemala dôvod vyžadovať si jeho zdravotnú dokumentáciu.

Vo vzťahu k poškodenej táto znalkyňa uviedla, že psychiatrickým vyšetrením svedkyne poškodenej F. A. nediodagnostikovala žiadnu duševnú chorobu ani duševnú poruchu. Svedkyňa poškodená netrpí žiadnou duševnou chorobou ani poruchou, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s vyšetrovaným skutkom. Taktiež vyšetrením nezistila žiadnu duševnú chorobu ani poruchu, ktorá by u poškodenej bola prítomná už v období, ktoré predchádzalo vyšetrovanému skutku. Konanie obžalovaného nevedlo k vzniku duševnej poruchy ani duševnej choroby u poškodenej a u tejto nebola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha. Poškodená je schopná chápať zmysel trestného konania a nebola u nej diagnostikovaná žiadna látková ani nelátková závislosť. Počas vyšetrenia bola u svedkyne poškodenej prítomná mierna úzkosť, ktorú možno jednak pripisovať prežitým skutočnostiam a jednak aj situácií, v ktorej sa nachádzala, t.j. v súvislosti so súdnym konaním. V čase vyšetrenia nebol u poškodenej diagnostikovaný žiaden výrazný strach z obžalovaného.

Súd tiež prečítal obsah trestného oznámenia, ktoré do zápisnice spísanej na OO PZ Kežmarok podala poškodená F. A., v ktorom uviedla, že s obžalovaným má 8 mesačnú dcéru ale spolu v domácnosti nikdy

nebývali, pretože obžalovaný pracoval v zahraničí. V mesiaci november 2018 sa začali prvé problémy a to, keď bola v treťom mesiaci tehotenstva, tak ju obžalovaný po hádke v noci zobudil tak, že jej ťukal na čelo a hoci mu povedala, aby ju nechal spať, že je tehotná a potrebuje pokoj, začal jej nadávať, že sa kurví, že mŕňa veľa peňazí, na čo ona chcela opustiť spoločnú domácnosť. Obžalovaný však zamkol vchodové dvere a nechcel ju pustiť. Ona si s plačom sadla na zem a prosila ho, aby ju pustil. Nakoniec jej dvere otvoril ale ona u neho zo strachu ostala. Tieto budenia sa opakovali minimálne päťkrát do mesiaca. Pri hádkach jej bral osobné veci, oblečenie a dával jej ich na vyvýšené miesto, aby si ich nemohla zobrať. Stále keď sa hádali a ona prestala a išla do sprchy, tak prišiel za ňou a sťahoval jej z tela uterák, na čo ho ona násilím vytlačala z kúpeľne. Obžalovaný je však veľkej postavy a tak sa jej to nikdy nepodarilo. Keď s niekým telefonovala, tak jej bral z rúk telefón, pretože nechcel, aby telefonovala. Pri jednej z hádok, keď mala ich dcéra dva mesiace, prišiel k posteli, zobral dieťa pod pazuchu, prudko odhodil postieľku, prišiel k jej veciam a tie chcel vyhodiť cez okno. Pri uvedenom incidente jej vulgárne nadával. Pri jednej z hádok ju fyzicky napadol tak, že jej chytil za čefusť, pritlačil ku kuchynskej linke a vrieskal na ňu, že je sviňa a že sa zase bude učiť chodiť a že jej podpáli dom v Kežmarku. Tieto nadávky a vyhrážky pretrvávali až do dňa, kedy od obžalovaného utiekla dňa 10.12.2019. Nikdy to na políciu nehlásila, pretože mala strach. Pri každej z hádok mala o svoj život veľký strach a taktiež sa bála o život dieťaťa. Počas spolužitia jazdila na jeho aute a počas hádky jej obžalovaný ironicky povedal, aby si dala pozor, aby sa jej náhodou niečo nestalo a ukázal na brzdné doštičky. Ona to chápala ako vyhrážku a bála sa, aby nehavarovala aj s dieťaťom. Dňa XX.XX.XXXX mali na Okresnom súde Kežmarok pojednávanie ohľadom starostlivosti o dieťa. Na chodbe jej začal obžalovaný vulgárne nadávať a vyhrážať sa jej, že ju zničí. Po skončení vyšiel obžalovaný z pojednávacej miestnosti a odišiel z budovy súdu. Ona si myslela, že už odišiel, obliekla sa a vyšla von pred budovu. Obžalovaný ju však čakal pred budovou súdu, kde jej začal vulgárne nadávať a spolu s ňou kráčal smerom k zimnému štadiónu, kde mali zaparkované motorové vozidlá. On prišiel za ňou k autu, kde počas celej cesty vulgárne nadával a vyhrážal sa jej, že ju zničí a zničí celú jej rodinu. Ona si sadla do auta ale obžalovaný následne otvoril dvere na aute s tým, že nikam nejde. Následne sa nahol do auta a násilím jej vytrhol kľúče zo zapaľovania so slovami, že jej rozjebe auto a kľúče hodí do potoka. Následne ona vystúpila z auta a vyzvala obžalovaného, aby jej vrátil kľúče, na čo obžalovaný nereagoval. Ona si sadla späť do auta a zavolala na políciu. Keď obžalovaný počul, že volá políciu, vrátil sa k autu a kľúče hodil do auta so slovami, že skončila a že je to jej koniec.

V ten istý deň poškodená svoje trestné oznámenie do zápisnice doplnila v tom zmysle, že zopakovala vyjadrenia ohľadom budenia a častých hádok. Fyzicky na ňu obžalovaný útočil tak, že ju chytil za ruky a zhodil na zem. Pri každej hádke zamykal dvere, aby nemohla odísť z V. domov. Nikdy nebola zranená a o tom, čo robil obžalovaný, sa zdôverila svojej sestre Ž. M.. Keď mala dcéra dva mesiace, obžalovaný rozkopal skriňu. Obžalovanému vadilo, že ona podnikala a on nemal peniaze, že ona mala dom a on nie. Bral jej telefón z ruky a skrýval ho, lebo sa bál, aby nevolala na políciu. Pri hádke sa jej vyhrážal, že ju zabije, zakope, že sa bude musieť učiť chodiť a že podpáli dom v Kežmarku. Robieval to často a to aj do telefónu, keď už opustila ich spoločnú domácnosť.

K tomuto trestnému oznámeniu a jeho doplneniu obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že 80 % nie je pravda z toho, čo bolo súdom prečítané. Keď sa hádali, väčšinou to bolo pre maličkosť a tie hádky vznikali pre peniaze. Keď poškodenej nechal peniaze a potom zisťoval, na čo tie peniaze poškodená použila, tak mu povedala, že jeho do toho nič nie je, ale to je podľa neho háklivá vec. On nechodil do zahraničia preto, aby si poškodená splácala svoje dlhy, ale preto, aby jej pomohol, pretože keď bola s dcérou doma, tak zostala bez príjmu a chcel ju takto podporiť. Keď prišiel z práce domov, tak koľkokrát sa vybral so synom do jej domu a kaderníctva porobiť nejaké chlapské veci, čo si to vyžadovalo opraviť, vypratať, pokosiť. Poškodená sa videla v tom salóne a on ju chcel v tom podporovať. Keď sa im narodila dcéra, tak sa poškodená začala správať inak aj k jeho synovi. Nevedel si napr. predstaviť, ako by von oknom vyhodil postieľku a zároveň držal na rukách dcéru. Keď bola dcéra malá, tak sa ju bál chytiť, aby jej neublížil. Tam bolo povedaných kopec vecí, ale poškodená hovorila raz tak a raz tak. Keď boli hádky, on sa väčšinou otočil a išiel preč. Poškodená tiež nebola typom ženy, ktorá by si nechala skákať po hlave a je pravda, že si nadávali aj vulgárne, ale bolo to vzájomne a ani jeden z nich nemyslel samozrejme vážne vyjadrenia v tom zmysle, že by tomu druhému ublížil. Keď pracoval na turnusy, tak mal tie dva týždne doma u seba svojho syna. Nevie si predstaviť, že by po nociach vystrájal tak, ako to uviedla poškodená a dieťa by to nepostrehlo. Keď sa poškodená sprchovala, tak do sprchy a aj zo sprchy vychádzala oblečená, teda nemal ako strhnúť jej ten uterák. To, čo uviedla poškodená je klamstvo. Aj pri poslednom stretnutí, on samozrejme vedel, že poškodená volá policajtov a keď by bola pravda, čo tvrdí, že jej brával veci, tak by jej ako prvý zobral telefón. Nie je pravda, že by sa poškodenej akokoľvek

vyhrážal, len jej povedal, že ju udá, lebo keď sa chcel stretnúť s dcérou, tak ona si vyhradzovala čas na stretnutia a určovala aj miesto stretnutia. On len chcel, aby mu vrátila peniaze, čo jej požičal. Všetko sa to začalo, keď poškodenej povedal, že so sestrou Ž. spáchali finančný podvod. Keď chcel od nej vedieť, že kde dáva peniaze, povedala mu, že sa nemá starať. On pracoval v zahraničí, aby mali vyšší životný štandard a mohol finančne zabezpečiť rodinu. Keď poškodenej povedal, že musí ostať v práci dlhšie, tak poškodená vyvolala hádku, že prečo sa jej nevenuje a nevenuje sa rodine, že ona ho potrebuje doma. Zašlo to do extrému a toto je pre neho extrém.

Zo zápisu o dychovej skúške vykonanej u obžalovaného dňa 29.02.2020 o 7.45 hod. vyplynulo, že u obžalovaného nebola zistená prítomnosť alkoholu v dychu. Obžalovaný sa v prípravnom konaní prostredníctvom svojej obhajkyne vyjadril k vznesenému obvineniu a tiež predložil aj listinné dôkazy, ktoré súd na hlavnom pojednávaní prečítal, a to návrh na úpravu styku a sms komunikáciu. Poškodená podala 30.12.2019 na súd návrh na úpravu výkonu rodičovských práv k maloletému dieťaťu, ktorou sa domáhala, aby jej bola maloletá Z. K. zverená do osobnej starostlivosti s tým, že ona ako jej matka, bude spravovať jej majetok a aj ju zastupovať. Zároveň navrhla, aby súd obžalovaného, ako jej otca, zaviazal prispievať na jej výživu sumou 150,- Eur mesačne a zároveň upravil styk obžalovaného s maloletou v ňou navrhovaných dňoch a časoch za jej prítomnosti. Súd tiež prečítal obsah SMS komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou, ktorú v prípravnom konaní predložila obhajkyňa obžalovaného a to za obdobie od 24.08.2018 do 29.12.2019.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupov Ministerstva vnútra vyplýva, že obžalovaný Q. K. bol pred spáchaním skutku dvakrát postihnutý za priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, resp. v zmysle zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Okrem toho bol postihnutý aj za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a to, že v mesiaci január 2016 v presne nezistený deň a čas v rodinnom dome č. 116 v obci V., kedy bola jeho družka K. R. v siedmom mesiaci tehotenstva, tejto vulgárne nadával, že je piča, teda svojim konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním voči blízkej osobe, za čo bol v priestupkovom konaní pokarhaný. Tri priestupy podobného charakteru spáchané voči svojej bývalej družke boli zastavené.

Zo správy o povesti obžalovaného vypracovanej v prípravnom konaní dňa 07.08.2020 obcou V. vyplýva, že obžalovaný je slobodný a žije v rodinnom dome, ktorý patrí jeho matke. Žiadnu nehnuteľnosť nevlasťní a komisia verejného poriadku v obci jeho správanie neriešila.

Z aktuálneho odpisu Registra trestov SR týkajúceho sa obžalovaného Q. K., generovaného elektronicky ku dňu 19.01.2022 vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 5 krát súdne trestaný, naposledy v konaní pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 5T 45/2014, v ktorom mu bol trestným rozkazom právoplatným dňa 20.12.2014 uložený trest odňatia slobody s podmienou odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu do 21.06.2016, v priebehu ktorej sa osvedčil, čím sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Okrem toho bol obžalovaný predtým štyrikrát odsúdený v období od 05.03.2001 do 04.07.2009, pričom v priebehu skúšobných dób podmienou odkladov výkonu uložených trestov odňatia slobody sa osvedčil, čím sa na neho v prípade všetkých jeho odsúdení hľadí, akoby nebol odsúdený.

Súd vykonal všetky dôkazy, ktorých vykonanie navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za potrebné vykonať na to, aby mohol spoľahlivo ustáliť, aký skutok sa stal, či tento skutok napĺňa znaky niektorého z trestných činov v zmysle Trestného zákona, a ak áno, akého a či tento skutok majúci povahu trestného činu spáchal obžalovaný. Súd tiež vykonal všetky dôkazy potrebné na to, aby v prípade vyslovenia viny obžalovaného za spáchaný trestný čin mohol rozhodnúť o uložení primeraného a spravodlivého trestu a to tak z hľadiska jeho druhu ako aj výšky. Súd pritom vyhodnocoval všetky dôkazy a informácie z nich vyplývajúce samostatne, avšak zároveň v spoločnom kontexte, ktorý vytvárajú.

Tak obžalovaný Q. K., poškodená F. A. ako aj svedkovia, ktorých predstavujú rodinní príslušníci obžalovaného a poškodenej zhodne vypovedali, že obžalovaný a poškodená začali spolu „chodiť“ niekedy v roku 2018, pričom začiatky ich vzťahu obaja aktéri označili ako bezproblémové. Obžalovaný býval v rodinnom dome v V., ktorý je vo vlastníctve jeho matky Z. K. a poškodená v tom čase bývala v rodinnom dome v Kežmarku. Obžalovaný v tom čase tiež vykonával práce v zahraničí, kde chodieval na turnusy s tým, že šesť týždňov bol v zahraničí a dva týždne doma, počas ktorých poškodená bývala s ním v rodinnom dome v V., kde ale spolu nežili a poškodená tam mala svoje osobné veci potrebné

iba na ten čas, pričom po odchode obžalovaného do zahraničia za prácou ona opäť odchádzala z V. domov do Kežmarku. Napokon aj SMS komunikácia z tohto obdobia nenaznačuje žiadne problémy vo vzťahu. V septembri 2018 poškodená otehotnela, pričom otcom dieťaťa (dcéry Z.), ktoré sa neskôr narodilo (10.06.2019), je obžalovaný. Sama poškodená vypovedala, že ešte v tom období bol ich vzťah v poriadku a až neskôr sa začal zhoršovať, pričom toto zhoršenie časovo ohraničila zhruba do obdobia, kedy bola v treťom mesiaci tehotenstva, teda asi do novembra 2018.

Poškodená na hlavnom pojednávaní v podstatných rysoch podobne ako aj v prípravnom konaní vypovedala, že obžalovaný začal byť nervózny, mal výbuchy zlosti, pričom ona nevedela v tom čase odhadnúť jeho správanie a nervozitu si vybíjal tým, že napríklad kopol do skrine. Odôvodňoval ju finančnými ťažkosťami ako aj problémami s úpravou styku s jeho synom, ktorého má obžalovaný z predchádzajúceho vzťahu. Vtedy pocítila strach z jeho správania a vtedy sa začali ich prvé vzájomné hádky a ich príčinou boli peniaze. Sama poškodená potvrdila, že tých veľkých hádok mali asi 3 alebo 4, pri ktorých chcela opustiť spoločnú domácnosť. Pri týchto hádkach jej obžalovaný vulgárne nadával a vyhrážal sa jej, že ju zabije, zakope, postará sa jej o potrat, pričom tieto hádky sa diali v rodinnom dome v V. v čase, keď boli obaja sami a v čase, keď bola poškodená tehotná ale aj v čase, keď sa im narodila dcéra Z.. Svedkyňa poškodená vo svojej výpovedi veľmi podrobne opísala priebeh týchto hádok, ako aj vulgárne výrazy, ktoré vo vzťahu k nej obžalovaný uvádzal a tiež aj to, ako ju raz v kuchyni chytil za čelusť a priťlačil o kuchynskú linku. Tiež ju tri krát v noci zobudil s tým, že keď nemôže spať kvôli predchádzajúcej hádke on, nebude spať ani ona a chcel sa rozprávať. Pri všetkých troch alebo štyroch hádkach sa pokúšala odísť zo spoločnej domácnosti ale obžalovaný buď zamkol celý dom, alebo zamkol interiérové dvere, prípadne ju k nim nepustil s tým, aby jej zabránil opustiť spoločnú domácnosť. Vtedy jej zároveň odňal mobilný telefón, aby jej zabránil s niekým telefonovať, počas toho, ako si balila osobné veci, ktoré už mala v dome v V., tieto jej vyhadzoval z vriec von a dával na skriňu, kde z dôvodu nižšej postavy nedosiahla, keď chcela odísť bez vecí, násilím ju vyzliekol a vyzul v chodbe, aby nemohla odísť, na čo ona reagovala hysterickým plačom na podlahe a v čase, keď bola tehotná, bála sa, že potratí. Súd vo vzťahu k intenzite vzájomného spoluzitia uvádza, že v čase, keď už bola poškodená tehotná a neskôr po narodení dieťaťa, obaja bývali v V. a obžalovaný chodil za prácou iba na dvojtyždňové turnusy a dva týždne bol doma. Počas týchto dvoch týždňov išla poškodená s dieťaťom domov k svojej mame. Hoci nikto iný nebol svedkom týchto udalostí, o tom všetkom svedkyňa - poškodená povedala svojej mame a sestram Ž. P. R., s ktorými bola v dennom telefonickom alebo (ako v prípade svedkyne Ž.) aj v osobnom kontakte. Všetky tieto tri svedkyne opísali, ako poškodená do telefónu plakala, hoci predtým nebadali takýto vzorec v jej správaní, ako bola na tom psychicky zle a bála sa obžalovaného.

Obžalovaný potvrdil vzájomné hádky a konflikty s poškodenou v tomto období, ale poprel, že by sa poškodenej vyhrážal alebo že by jej akýmkoľvek spôsobom bránil v odchode zo spoločnej domácnosti. Pripustil, že pri hádke použil vulgárne výrazy ale tie nesmerovali na osobu poškodenej, boli mienené všeobecne a obaja si pri hádkach v emočnom rozporení povedali veci, ktoré v skutočnosti ani tak nemysleli. Zdôraznil, že mal v tom čase niekedy u seba v domácnosti svojho syna a ak by správal tak, ako to tvrdí poškodená, syn by o tom vedel. Uviedol tiež, že v tom čase pracoval v zahraničí na turnusoch, kedy poškodená mohla z domu kedykoľvek odísť, pričom mala k dispozícii jeho auto. Aj matka obžalovaného, ktorá bývala od nich v obci V. asi 200 metrov, každé ráno do ich domu chodila za účelom starostlivosti o hydinu potvrdila, že medzi nimi nepozorovala žiadne konflikty a vzťah obžalovaného poškodenej označila za ukázkový, kedy sa obžalovaný o poškodenú a aj o ich dcéru staral, pričom aj sestra obžalovaného vypovedala o normálnom správaní sa obžalovaného a skôr starostlivom prístupe k poškodenej, ktorý bol z jej pohľadu až prehnaný, hoci ako tiež uviedla, nie je z dôvodu väčšej vzdialenosti bydliska od obžalovaného s obžalovaným v častom kontakte. Ako motív výpovede poškodenej voči nemu obžalovaný označil snahu poškodenej vyhnúť sa vráteniu peňazí, ktoré jej podľa jeho slov obžalovaný požičal na opravu jej rodinného domu, na investície do kadernického salóna a tiež na úhradu jej dlhov. Obžalovaný totiž uviedol, že počas ich spoluzitia dával poškodenej pravidelne peniaze a to či už prostredníctvom jeho účtu alebo v hotovosti, ktorých výšku spolu za 1 a pol roka spoluzitia odhadol asi na 20.000,- Eur. Obžalovaná mu už počas ich vzťahu odmietla povedať na čo ich použila, hoci podľa obžalovaného mali byť určené na starostlivosť o rodinu a on sa domnieval, že ich poškodená používa na splácanie svojich dlhov z minulého vzťahu, hoci on práve kvôli vyššiemu zárobku a tým aj vyššiemu životnému štandardu chodil zarábať do cudziny a tento postup poškodenej sa mu nepáčil. Poškodená vo vzťahu k tomu potvrdila, že jej obžalovaný peniaze dával ale tie použila výlučne pre rodinu a boli to peniaze v menšom objeme, ako to uvádzal obžalovaný.

Uvedené spolužitie trvalo až do 10.12.2019, kedy poškodená využijúc to, že obžalovaný bol odvieť syna do škôlky, zbalila časť vecí a spolu s dcérou opustila spoločnú domácnosť, ktorú viedli v rodinnom dome obžalovaného v V. a odišla späť do svojho rodinného domu v Kežmarku. Potom ešte spolu so sestrou Ž. bola u obžalovaného pred Vianocami 2019 pre ostatné veci, kedy ju sestra Ž. čakala v aute pred domom, lebo poškodená sa bála byť s obžalovaným sama v dome. Medzitým boli ešte párkrát spolu ale už len tak, že bol obžalovaný u poškodenej doma za prítomnosti jej matky alebo sa boli prejsť vonku, prípadne v detskom kútiku, kedy poškodená uviedla, že aj vtedy jej obžalovaný vulgárne nadával a vyhrážal sa jej, čo obžalovaný poprel. Posledný kontakt s obžalovaným mala poškodená dňa XX.XX.XXXX na súde pri uzatváraní dohody o úprave styku rodičov (obžalovaného a poškodenej) s maloletou dcérou, kde svedkyňa - poškodená uviedla, že sa jej mal obžalovaný vyhrážať pred pojednávacou miestnosťou pri schvaľovaní dohody, čo obžalovaný poprel a tvrdenie poškodenej nepotvrdila ani svedkyňa B., ktorá ako pracovníčka sociálnej kurately bola pri schvaľovaní dohody prítomná. Následne po schválení dohody malo podľa poškodenej dôjsť pri aute poškodenej na parkovisku k incidentu, kedy jej mal obžalovaný nadávať a nedovolil jej s autom odísť, kde jej zobral kľúče od auta a vyhrážal sa rozbitím auta, čo bolo dôvodom, prečo poškodená zavolała políciu. Obžalovaný v tejto súvislosti potvrdil iba výčitku adresovanú poškodenej, že poškodená pri uzatváraní dohody nedodržala spôsob úpravy styku, na ktorom sa predtým dohodli ale poprel vyhrážky alebo odňatie kľúčov. Následne na miesto prišli policajti a sestra poškodenej Ž. a poškodená po odchode policajtov bola podať trestné oznámenie, ktorého obsah súd na hlavnom pojednávaní spolu s jeho doplnením prečítal.

Objektom posudzovaného trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona tak, ako skutok obžaloby právne kvalifikovala prokurátorka je primárne záujem spoločnosti na ochrane riadneho a pokojného spolužitia blízkych osôb, v tomto prípade druha a družky, ktorí spolu žijú v spoločnej domácnosti a to pred závažným prejavmi v správaní jedného z partnerov, ktoré by narušali ich spolužitie. Takéto prejavy možno zhrnúť po pojem „domáceho násillia“, ktoré v sebe môže zahŕňať širokú škálu fyzických, verbálnych útokov, citového vydierania, vyhrážania, spôsobovania psychického utrpenia, budenia, odopierania stravy, odpočinku, neustáleho sledovania, odopierania ošatenia, hygieny, bývania, vzdelania alebo odopierania prístupu k majetku a tým vytvárania majetkovej odkázanosti, ktorá bola páchatelom umelo vytvorená. Sekundárnym objektom tohto trestného činu je ochrana života, zdravia a osobnej slobody poškodeného. Závažnosť týchto prejavov domáceho násillia spočíva tom, že k nim dochádza zväčša v domácom prostredí, kde sú verejnosť ale aj iné osoby z rôzneho stupňa príbuzenského, priateľského alebo susedského vzťahu k aktérom vylúčené. Týmto prostredím, kde k domácomu násilliu dochádza a blízkym vzťahom medzi obeťou a násilníkom dôjde k tomu, že ich vzťah je nevyvážený, má povahu závislosti s nemožnosťou úniku obeť pred negatívnym konaním agresora, pretože pre obeť je veľmi ťažké toto správanie agresora zastaviť, pričom spravdla dochádza k stupňovaniu týchto prejavov. Ich intenzita musí byť taká, že spôsobuje fyzické alebo psychické utrpenie a bolesti, ktoré podstatným spôsobom po všetkých stránkach narušajú pokojný a dôstojný život obeť a to nie iba na krátky alebo prechodný čas. Konania opísané v ods. 1 § 208 Trestného zákona sa musia vyznačovať bezohľadnosťou, krutosťou, hrubosťou a v prípade fyzických útokov aj bolestivosťou. Okrem toho je potrebné pre naplnenie tohto trestného činu v zmysle § 208 ods. 1 Trestného zákona splniť podmienku dlhšie trvajúceho protiprávneho konania, pričom je nevyhnutná opakovanosť útokov, hromadnosť, či sústavnosť. Súd zdôrazňuje, že čím je intenzita násillia nižšia, tým musí dlhšie trvať, aby toto konanie bolo možné posudzovať v zmysle § 208 ods. 1 Trestného zákona (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 2 Tz 31/2005).

Pojem fyzické alebo psychické týranie je naplnený len vtedy, keď obeť pociťuje protiprávne konanie ako ťažké príkorie. Tým sa definícia následkov tohto trestného činu odlišuje od iných trestných činov, ktorých objektom môže tiež byť fyzický útok alebo psychické pôsobenie na vôľu obeť (napr. nebezpečné vyhrážanie, ublíženie na zdraví, vydieranie, hrubý nátlak a pod.). Na rozdiel o nich, týranie nemôže byť iba jednorazové či osamotené konanie ale musí ísť o trvalejšie a sústavnejšie konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním, či správaním, ktoré sa pravidelne opakuje a poškodenému spôsobuje fyzické alebo psychické útrapy. Nie každý útok je nutné posudzovať ako samostatný trestný čin alebo priestupok, ak práve z charakteru konania páchatel'a opísaného v § 208 ods. 1 písm. a) až e) Trestného zákona napíňa svojim charakterom následok spočívajúci v dlhodobom a ťažkom príkorí. Pritom dielčie útoky, ak sú posudzované samostatne, nemusia byť nijako zvlášť závažné a nemusia ani napíňať skutkovú podstatu iného trestného činu a postačí, ak majú povahu priestupku, dokonca nemusia mať ani tento charakter (napr. rozbíjanie spoločných vecí v domácnosti). Záleží tak na ich nadväznosti, početnosti, opakovaní, intenzite, charaktere vzájomného vzťahu páchatel'a a tyraney

osoby, povahy, miesta, kde k nim dochádza, okolnostiam, za ktorých k nim dochádza a podobne, a toto všetko musí súd zvažovať pri hodnotení týchto dielčích útokov, ktoré môžu samy o sebe izolovane vyzerať pomerne banálne ale celé konanie páchatela spolu vytvára následok hrubosti a bezcitnosti a spôsobuje ťažké príkorie, a naopak, akokoľvek jednorazové násilné konanie, ktoré ale nemá vyššie spomenuté charakteristiky, nemusí mať povahu trestného činu týrania blízkej osoby a z verenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona ale môže mať povahu iného trestného činu. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že nie každá vzájomná hádka, pri ktorej si obaja jej aktéri vzájomne vulgárne nadávajú, kričia alebo sa vyhrážajú, musí mať povahu týrania, pretože vzájomnosť prejavov nevytvára postavenie agresor - obeť, ktoré musí mať výrazne nerovnovážny charakter v prospech dominantného agresora, čo pri vzájomnej hádke nie je naplnené, najmä, ak sa jedná o bežný partnerský alebo manželský konflikt, hoci aj objektívne vysokej intenzity.

Všetky tieto kritéria posudzoval súd formulovaní záverov o tom, aký skutok sa stal a či súdom zistený skutkový stav napĺňa znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, prípadne iného trestného činu v zmysle Trestného zákona. Súd len pre istotu podotýka, že v zmysle § 278 ods. 3 Trestného poriadku nie je viazaný skutkom uvedeným v obžalobe. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že jediným priamym svedkom konania obžalovaného bola svedkyňa poškodená F. A., čo je na strane druhej aj podstatnou črtou domáceho násillia. Uvedené však samo o sebe ešte neznamená, že jediný svedok nie je postačujúci na to, aby súd mohol uznať obžalovaného za vinného z trestného činu ale samozrejme je potrebné z tohto dôvodu veľmi citlivo a podrobne skúmať pravdivosť výpovede svedkyne - poškodenej v kontexte iných dôkazov, ktoré boli v tomto konaní produkované a majú charakter nepriamych dôkazov. Medzi nich možno jednoznačne zaradiť výpoveď matky poškodenej M. A.Š. a sestier poškodenej Ž. M. P. R. K., ktorým poškodená o správaní obžalovaného hovorila, pričom matka poškodenej bola prítomná pri telefonáte poškodenej s obžalovaným po tom, čo poškodená odišla zo spoločnej domácnosti vedenej s obžalovaným v V., kedy jej obžalovaný v telefóne vulgárne nadával. Výpoveď svedkyne - poškodenej F.J. A. na hlavnom pojednávaní je obsahovo po skutkovej stránke konzistentná s jej výpoveďou v prípravnom konaní a ňou opisovaný dej a správanie sa obžalovaného je bez podstatných logických rozporov alebo bez opisu udalostí, ktoré by sa objektívne nemohli udiť. Tu treba zdôrazniť, že poškodená konanie obžalovaného opisovala v trestnom oznámení a aj jej všeobecná vierohodnosť zistená znalkyňou PhDr. B. nepredpokladá, že by si poškodená určité udalosti vymyslela. Je pravda, že táto znalkyňa hodnotila osobu poškodenej tak, že sú u nej prítomné snahy pôsobiť sociálne žiaduco a lepším dojmom a možno tak predpokladať čiastočné skreslenie jej výpovede v neprospech obžalovaného ale iba v nepodstatnej miere. Osobnosť poškodenej je primerane štrukturovaná, bez známkov patológie a znalkyňou z odboru Psychiatrie MUDr. T. nebola u poškodenej zistená žiadna duševných choroba alebo porucha. Neexistuje teda žiadna skutočnosť alebo okolnosť, ktorá by súd viedla k záveru, že by výpoveď svedkyne poškodenej podaná na hlavnom pojednávaní bola účelová, nedôveryhodná alebo klamlivá. Preto aj napriek opačnému názoru obžalovaného, súd pri rozhodovaní v tejto trestnej veci na túto jej výpoveď prihliadol a z hľadiska posúdenia skutku ako aj jeho právnej kvalifikácie z nej vychádzal. Napokon svedkyňa - poškodená konanie obžalovaného, ktoré je opísané v oboch skutkoch výrokovvej časti tohto rozsudku verbalizovala aj svojim sestrám a matke už počas vzťahu s obžalovaným a všetky tri tieto svedkyne opísali správanie sa poškodenej, ktorej reakciou na konanie obžalovaného voči nej bol plač a smutná nálada. Poškodená sama uviedla, a opäť to potvrdili všetky tri svedkyne (jej matka a jej dve sestry), že sa obžalovaného bála a tento strach pramenil z jeho konania. Napokon sestra poškodenej Ž. a matka poškodenej počuli, ako obžalovaný poškodenej v telefóne vulgárne nadával a vyhrážal sa jej, a hoci sa to stalo až potom, keď poškodená odišla zo spoločnej domácnosti, je zrejmé, že aj tieto dve svedkyne opísali vulgárne správanie sa obžalovaného voči poškodenej, ktoré obžalovaný popieral. Ďalším dôkazom, ktorý nepriamo potvrdzuje pravdivosť výpovede poškodenej je znalecký posudok znalkyne MUDr. T., ktorá síce hodnotí len povahovú štruktúru osobnosti obžalovaného ale aj toto jej hodnotenie a záver o osobe obžalovaného prispieva do celkovej mozaiky skutkového deja. Táto znalkyňa u obžalovaného diagnostikovala emočne nestabilnú poruchu osobnosti, pričom sa jedná o duševnú poruchu, ktorá sa podľa jej záverov prejavuje zníženou frustračnou toleranciou, tendenciou jednať nepredvídateľne, bez uváženia dôsledkov, tendenciou ku konfliktom, náchylnosťou k výbuchom zlosti a nestálou vrtošivou náladou. Uvedený odborný záver o duševnej poruche obžalovaného automaticky nedokazuje, že sa skutkov, ktoré uviedol súd v oboch skutkových vetách výrokovvej časti rozsudku obžalovaný aj skutočne dopustil, ale umožňuje súdu urobiť záver, že osobnosť obžalovaného má sklony k takému konaniu, ako ho opisuje poškodená a takáto forma správania je vedecky vysvetliteľným dôsledkom štruktúry jeho osobnosti a duševnej poruchy. Napokon aj spáchanie priestupku podobného charakteru voči svojej bývalej partnerke tomu nasvedčuje.

Preto súd dospel k záveru, že oba skutky tak, ako sú uvedené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku sa stali a že ich spáchal obžalovaný. Uvedené konanie obžalovaného vo svojich výpovediach zreteľne opisala poškodená a je nepriamo potvrdzované aj ďalšími svedkami, pričom nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by dôveryhodnosť týchto dôkazov spochybnil alebo vyvrátil. Motív konania poškodenej vypovedať účelovo proti obžalovanému lebo by mu musela vracať požičané peniaze súd nepovažuje za relevantný, pretože vrátenie alebo nevrátenie peňazí na základe obžalovaným tvrdenej pôžičky je predsa otázkou právnou a nie citovou a úspech prípadného nároku obžalovaného voči poškodenej predsa nezáleží na tom, ako dopadne toto trestné konanie, prípadne spor o dieťa. Skutočnosť, že obžalovaný pracoval turnusovo v zahraničí neznamena, že sa uvedeného konania nemohol dopúšťať, pretože aj dvojtýždňový pobyt v zahraničí nie je kontraindikáciou konania, ktorého sa počas pobytov doma dopúšťal a ktoré súd v skutkových vetách ustálil. Obžalovaný sa tohto konania dopustil v konkrétnych prípadoch počas hádok a na rozdiel od trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona sa nevyžaduje dlhodobosť tohto konania. Je teda právne irelevantné, či poškodená mohla počas jeho pobytu v zahraničí alebo aj počas jeho pobytu doma, keď neprebíhala hádka, opustiť spoločnú domácnosť alebo niekomu zavolať.

Pokiaľ sa jedná o právnu kvalifikáciu skutkov, tu súd na rozdiel od obžaloby konanie uvedené v prvom skutku obžaloby nekvalifikoval ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona ale ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a oba skutky nepovažoval na rozdiel od obžaloby za jednočinný súbeh ale za samostatné konania.

Konaniu, ktoré bolo preukázané a ktoré je opísané v prvom skutku skutkovej vety výrokovej časti tohto rozsudku chýba intenzita a dlhodobosť na to, aby súd mohol na toto konanie použiť právnu kvalifikáciu z podanej obžaloby. Uvedené konštatovanie neznamena, že by súd akýmkoľvek spôsobom zľahčoval alebo bagatelizoval správanie, akého sa voči poškodenej dopúšťal obžalovaný (napokon ho vyhodnotil ako trestný čin) alebo nevnímal jeho morálny rozmer (vulgárne nadávky tehotnej žene a matke dieťaťa v čase, kedy potrebuje pokoj) ale tak, ako platí, že každý trestný čin je v rozpore s morálkou spoločnosti, už neplatí, že každé nemorálne konanie je aj trestným činom, v tomto prípade žalovaným trestným činom týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona. Predovšetkým súd zdôrazňuje, že vyhrážok zabitím, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom (podpálením domu) sa obžalovaný dopustil pri vzájomných hádkach, ktorých bolo 3 alebo 4 veľkých, niekoľko malých a ktoré boli v nepravidelných intervaloch. V uvedenom prípade už zohráva úlohu aj to, že obžalovaný chodil na pracovné turnusy do zahraničia a teda aj intenzita jeho konania musela byť nižšia. Aj zo znaleckého posudku PhDr. B. a z jej výpovede vyplýva, že poškodená toto jeho správanie, hoci ju zraňovalo a bála sa obžalovaného pre jeho nevyspytateľnosť, nevníkala ako ťažké príkorie a toto jeho správanie nevedlo k žiadnemu dlhodobému zníženiu kvality jej života. Konanie obžalovaného u nej iba spôsobilo situačné psychické utrpenie, ktoré nebolo dlhodobého charakteru, viedlo k vzniku iba prechodných adaptačných ťažkostí a k stresovým reakciám s dočasnou a zvratnou mierou poruchy prežívania. Aj znalkyňa MUDr. T. uviedla, že u poškodenej nezistila prítomnosť žiadnej posttraumatickej stresovej poruchy a táto netrpí žiadnou duševnou chorobou alebo poruchou, ktorá by vznikla v súvislosti s vyšetrovaným skutkom. V neposlednom rade, rovnako ako obhajkyňa v záverečnej reči, aj súd poukazuje na charakter SMS správ medzi obžalovaným a poškodenu, ktorých dikcia, znenie a obsah nesvedčia pre dlhodobé a vysoké psychické a fyzické utrpenie, ktorému by bola poškodená vystavená zo strany obžalovaného, hoci je z nich zrejme napätie medzi partnermi. Podobne, napríklad v prípade fyzických útokov ako súčasť žalovaného zločinu je nevyhnutné, aby tieto boli intenzívne a dlhodobé. Jedno chytenie za čeľusť nie je možné považovať za ťažké, intenzívne a dlhodobé príkorie spôsobované opakovaným fyzickým napádaním, hoci aj toto konanie obžalovaného stupňovalo u poškodenej strach, že obžalovaný svoje vyhrážky uskutoční. Rovnako aj tri zobudenia v noci, hoc ako nepríjemné a končiace hádkou, nie sú tým typom konania, ktorému Trestný zákon priraduje pojem odopierania odдыхu a spánku /§ 208 ods. 1 písm. b)/, pretože opäť nenapĺňa intenzitu a dlhodobosť v kontexte iných konaní obžalovaného, ktoré by poškodenej spôsobovalo ťažké príkorie tak, ako ho chápe Trestný zákon, hoci poškodená to subjektívne tak pociťovať mohla a aj pociťovala. Rovnako vyhrážky mohli byť časté ale ich intenzita nedosahovala takú úroveň, aby poškodenej spôsobovali psychické utrpenie, ktoré napokon u poškodenej z dlhodobého hľadiska zistené nebolo. To, že obžalovaný ventiloval svoju zlosť a poškodil svoju skriňu nie je typom konania, ktoré by mohlo byť zaradené do pojmu „domáce násilie“, pretože toto malo iba jednorazový

charakter a nie dlhodobé a intenzívne rozbíjanie interiéru domácnosti v zúrivosti v snahe psychicky ublížiť poškodenej.

Na strane druhej tieto vyhrážky zabitím, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom (podpálením domu) u poškodenej v kontexte toho, že bola tehotná a neskôr mala dieťa, vzbudzovali strach, že ich obžalovaný naplní a tento strach verbalizovala aj iným osobám. Preto konanie, ktoré bolo obžalovanému preukázané a ktoré je uvedené v prvom skutku súd právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona), pretože obžalovaný sa poškodenej, ktorá bola jeho družkou a teda aj blízkou osobou, s ktorou žil v spoločnej domácnosti, vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví a inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to mohlo u poškodenej vzbudiť a aj vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a život jej dieťaťa a takýto čin spáchal nielen na blízkej osobe, za ktorú ju nutné poškodenú vo vzťahu k obžalovanému, a naopak považovať, ale aj voči tehotnej žene, teda v oboch prípadoch na chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona. Tieto vyhrážky vyplývali z ich vzájomne blízkeho vzťahu a týkali sa ich spolužitia. Preto súd použil uvedený kvalifikačný pojem v § 139 ods. 1 Trestného zákona.

Súd zdôrazňuje, že objektívna stránka trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spočíva vo vyhrážkach páchatel'a inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že u takejto osoby môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia. Pri tomto trestnom čine sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy predpokladané v § 360 ods. 1 Trestného zákona. Musí však ísť o takú vyhrážku alebo iné konanie takej intenzity, že to u poškodeného vzbudzuje dojem o reálnosti hrozby, že dôjde k uskutočneniu tejto vyhrážky. Vyhrážka takejto „kvality“ nemusí byť pritom vyslovená len verbálne ale môže sa jednať aj o neverbálne konanie páchatel'a, pričom sa nevyžaduje, aby ten, komu je vyhrážka adresovaná, bol osobne pri tejto vyhrážke prítomný (vyhrážka listom, telefonicky a pod). Z charakteru skutkovej podstaty tohto trestného činu vyplýva dôležitosť, ba priam nevyhnutnosť posudzovania všetkých okolností konkrétneho prípadu, teda jednak správania sa páchatel'a pred vyhrážkou, obsah, charakter a spôsob jej vyslovenia alebo prejavu takejto vyhrážky a tiež konanie alebo správanie sa (aj neverbálneho typu) páchatel'a po tejto vyhrážke. Ide teda o skúmanie vyhrážky v jej širokom kontexte. Podobne to platí aj v prípade osoby, ktorej je táto vyhrážka adresovaná. Dôsledné skúmanie jej postavenia a vzťahu k páchatel'ovi, postavenia tejto samotnej osoby a spôsobu jej subjektívneho prežívania a vnímania je nevyhnutné pre posúdenie, či bola táto vyhrážka u tejto osoby spôsobilá objektívne vyvolať subjektívny pocit strachu z uskutočnenia hrozby. Tento trestný čin je preto určitým hybridom subjektívneho a objektívneho, kedy na naplnenie tejto skutkovej podstaty prečinu sa vyžaduje objektívne konanie páchatel'a (verbálne alebo neverbálne), ktoré spočíva vo vyhrážkach inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom a na strane druhej subjektívne prežívanie tejto vyhrážky osobou, ktorej bola adresovaná, majúce za následok, že u tejto osoby adresáta vyhrážka vzbudila dôvodnú obavu z jej uskutočnenia.

Uvedené bolo u vyhrážok obžalovaného naplnené. Tieto vyhrážky sprevádzané krikom, búchaním do skrine, chytením za čel'usť, hrozením päťou nad tehotenským bruchom objektívne aj subjektívne vzbudzovali u poškodenej pocit nebezpečia v tom, že by ich obžalovaný mohol uskutočniť a tieto vyhrážky boli obžalovaným vyslovené jasne, zreteľne a zrozumiteľne a boli zasadené do kontextu konfliktu s poškodenu.

Pokiaľ sa jedná o právu kvalifikáciu druhého skutku výrokovej časti tohto rozsudku, obžalovaný bránil poškodenej, ako svojej družke, s ktorou čakal a potom aj mal dieťa, bez oprávnenia opustiť spoločnú domácnosť a teda užívať osobnú slobodu, medzi ktorej atribúty nepochybne patrí aj sloboda pohybu a to takým spôsobom, že ju zamkol v izbe, zobral jej mobilný telefón, čím jej znemožnil privolať pomoc, nepustil ju k dverám, bral jej osobné veci, ktoré si balila a vyzliekal jej oblečenie a obuv, aby tým zmaril jej opustenie domácnosti. Obžalovaný tak naplnil všetky podstatné znaky skutkovej podstaty obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona. Osobitný kvalifikačný pojem podľa § 139 ods. 1 Trestného zákona súd aplikoval z rovnakých dôvodov, ako v prípade právnej kvalifikácie prvého skutku výrokovej časti rozsudku.

Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného vo vzťahu k prvému skutku posúdil ako konanie v nepriamom úmysle, pretože obžalovaný vedel, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je ochrana osôb pred nebezpečnou formou vyhrážok, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený /§ 15 písm. b) Trestného zákona/. Vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode 2 výrokovej časti tohto rozsudku súd konanie obžalovaného posúdil ako konanie v priamom úmysle, teda obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone a opísaným v druhom skutku porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým jej záujem na ochrane osobnej slobody, vrátane slobody pohybu /§ 15 písm. a) Trestného zákona/.

V otázke, či konanie obžalovaného uvedené vo výroku rozsudku je jednočinným (ako to uviedla obžaloba) alebo viacčinným súbehom súd uvádza, že deliacim momentom konania páchatel'a na viac skutkov je následok, ktorý obžalovaný z hľadiska trestného práva spôsobil alebo chcel spôsobiť. Jeden skutok totiž musí spájať aj jednotiaci prejav vôle páchatel'a spojený zavinením a smerujúci k následku, ktorý je znakom niektorého z trestných činov. V danom prípade existuje medzi vyhrážkami a obmedzením osobnej slobody logická nadväznosť, kedy k nim dochádzalo súčasne ale absentuje jednotiaci zámer obžalovaného spáchať oba trestné činy ako celok. Oba majú totiž odlišnú povahu ochrany záujmov a oba môžu existovať aj oddelene, čo sa aj dialo, pretože nie pri každých vyhrážkach obžalovaný aj bránil poškodenej opustiť spoločnú domácnosť. Teda konanie obžalovaného nie je možné posúdiť ako jednočinný rôznorodý súbeh ale ako dva samostatné trestné činy, ktoré nespája zámer páchatel'a spáchať ich spoločne.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd zvážil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

U obžalovaného súd nezistil prítomnosť žiadnej z priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností v zmysle §§ 36 a 37 Trestného zákona. Nakoľko obžalovaný spáchal dva trestné činy, súd v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, a tým je zločin obmedzovanie osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu od troch až do ôsmich rokov. Túto trestnú sadzbu pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd postupom podľa § 38 ods. 2 a nasl. odseky tohto § Trestného zákona neupravoval. Pretože však obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, spáchané dvoma samostatnými skutkami, v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu (asperačná zásada). Preto pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby od 3 rokov až do 10 rokov a 8 mesiacov.

V tejto súvislosti súd poukazuje, že hoci obžalovaný spáchal dva trestné činy, súd neaplikoval priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona. V zmysle Stanoviska č. 1/2011 Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 104/2009 prijaté dňa 14.06.2010 vyplýva, že pojem „viac“ v slovnom spojení „viac trestných činov“ v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona a pojem „dva a viac“ v slovnom spojení „dva a viac trestných činov“ podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že spáchanie zbíhajúceho sa trestného činu v súlade so zásadou „ne bis in idem“ vyjadrenou v ustanovení § 38 ods. 1 Trestného zákona sa nepoužije ako priťažujúca okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona /§ 41 ods. 2 Trestného zákona/. Z uvedeného teda vyplýva, že spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby sa tak môže vzťahovať nielen na osobitnú časť Trestného zákona (v jeho

príslušnom vyššom odseku) ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona, napríklad použitím asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Ak je potom takto použitá, čomu došlo aj v tomto prípade, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Európsky súd pre ľudské práva ale aj Ústavný súd SR vo svojej judikatúre zameranej na otázky trestu pre páchatelov trestných činov vždy konzistentným spôsobom zdôrazňuje princíp proporcionality, ktorý predstavuje spravodlivé vyváženie medzi jednotlivými záujmami spoločnosti, ktoré sa pri ukladaní trestu uplatňujú v kontexte garancie základných práv a slobôd jednotlivca a sledovaným účelom trestu. Trest ukladaný v trestnom konaní vo všeobecnosti predstavuje najzávažnejší zásah do práv jednotlivca a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, čo musí mať súd pri jeho ukladaní v zmysle princípu proporcionality na zreteli. Preto trest vo všetkých svojich aspektoch, či už výchovnej alebo represívnej stránky, prípadne oboch týchto aspektoch musí byť vyvážený a musí rovnako mať tak výchovný ale aj odstrašujúci cieľ. Trest nemá byť odplatnou za spáchaný trestný čin a musí byť uplatňovaný len v nevyhnutnej miere tak, aby bol páchatelom pociťovaný ako trest spravodlivý, pretože iba taký môže mať reparatívny účinok nielen na správanie páchatela ale aj na spoločnosť, ktorá je tiež nepriamo adresátom tohto trestu. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu musí byť trest úmerný spôsobenému následku a nemôže byť ukladaný mechanicky, bez uváženia všetkých okolností prípadu a pomerov páchatela. Z požiadavky primeranosti trestu vyplýva aj zákaz akéhokoľvek exemplárneho potrestania páchatela. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi, pričom neprimeraný trest nemožno považovať za trest spravodlivý. U páchatela neprimeraný trest vedie k zatrpknutosti, pretože taký trest musí nutne považovať za nespravodlivý. Primeranosť trestu je tiež nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovného účelu trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako nevyhnutného následku protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktoré je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu tak musí byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam prípadu (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To 22/2021 zo dňa 01.12.2021).

Preto aj keď u obžalovaného absentuje akákoľvek poľahčujúca okolnosť, najmä priznanie a úprimná ľútosť, ktoré vyjadrujú vnútorný vzťah páchatela k svojmu konaniu a vnútorné stotožnenie sa so svojim konaním, súd pri ukladaní trestu aplikoval trestnú sadzbu na dolnej hranici v trvaní troch rokov a výkon trestu navyše podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom, ktorú vzhľadom na závažnosť trestných činov spáchaných obžalovaným určil v maximálnej možnej výmere 5 rokov. Súd zdôrazňuje, že tento trest ukladá aj napriek tomu, že obžalovaný už bol päťkrát súdne trestaný a hoci sa formálne na neho hľadí pri všetkých týchto odsúdeniach, akoby nebol dosúdený, uvedené neznamená, že sa trestných činov v minulosti nedopustil. Na strane druhej sú štyri z týchto odsúdení staršie ako 10 rokov. Súd tiež zohľadnil tú skutočnosť, že obžalovaný sa stará o svojho syna, ktorého má zvereného do striedavej starostlivosti a v zmysle zásady individualizácie trestu, by trest odňatia slobody v jeho nepodmienečnej aj na dolnej hranici troch rokov pociťoval nielen obžalovaný ale najmä jeho rodina ako drastický zásah do ich rodinného života. Obžalovaný pracuje a má vytvorené dostatočné rodinné a citové zázemie na to, aby aj bez výkonu trestu v ústave na výkon trestu mohol byť naplnený výchovný účel trestu a dovŕšená náprava obžalovaného. Obžalovaný má s maloletou dcérou súdom upravený styk a je v záujme maloletej dcéry, aby nestratila kontakt s obžalovaným, čo je veľmi dôležité nielen pre obžalovaného ale najmä pre pozitívny a stabilný citový vývin dieťaťa. Tento uložený trest považuje súd za primeraný a za spravodlivý tomu, akého konania sa obžalovaný voči poškodenej dopustil, pričom súd zohľadnil aj to, že obžalovaný tak konal v citovom rozrušení, čo ho však nijakým spôsobom neospravedlňuje z hľadiska jeho viny. Tento trest má tak výchovný účel, kedy bude mať obžalovaný možnosť počas skúšobnej doby presvedčiť nielen poškodenú ale najmä spoločnosť, že si dôsledky svojho konania uvedomuje a že sa bude podobnému konaniu vyhýbať. Na strane druhej bude nad obžalovaným visieť hrozba prípadnej premeny trestu na trest nepodmienečný vo výmere troch rokov, ak dôjde k porušeniu týchto podmienok.

V rámci probačného dohľadu súd uložil obžalovanému povinnosť sa poškodenej osobne ospravedlniť. Obžalovaný sa totiž okrem trestného činu dopustil aj odsúdeniahodného správania voči žene a matke

dieťaťa z morálneho hľadiska a poškodená toto jeho správanie vnímala veľmi citlivo a pôsobilo na ňu urážlivo a ponižujúco. Táto povinnosť je z pohľadu súdu dôležitá na naplnenie jednak výchovného účelu trestu vo vzťahu k obžalovanému a jednak na odstránenie následkov tohto trestného činu, ktoré mali vplyv na poškodenú, najmä na jej citové prežívanie a jej ľudskú dôstojnosť. Súd to vzhľadom na povahu spáchaného trestného činu považuje za náležité a spravodlivé voči poškodenej, ktorej síce obžalovaný svojim konaním nespôsobil žiadnu majetkovú ujmu alebo ujmu na zdraví (a preto si aj poškodená náhradu škody neuplatňovala) ale svojim konaním jej spôsobil citovú ujmu.

Aj keď porucha osobnosti obžalovaného zistená znaleckým skúmaním jeho duševného stavu nie je liečiteľná ale je korigovateľná. Pretože práve jeho vystupňované povahové črty boli jedným z dôvodov pre toto jeho správanie voči poškodenej, súd považuje za dôležité, aby obžalovaný toto svoje správanie vedel zvládať a korigovať, najmä v prípade stresujúcich životných situácií. Preto mu v rámci probačného dohľadu uložil povinnosť podrobiť sa psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, čo má opäť výchovný a preventívny účinok.

Nakoľko si poškodená náhradu škody neuplatnila, súd o škode týmto rozsudkom nerozhodoval.

v bode 1. rozsudku

- inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmu na zdraví a inou ťažkou ujmu takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene a blízkej osobe,

v bode 2 rozsudku

- inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a taký čin spáchal na chránenej osobe - tehotnej žene a blízkej osobe,

Poučenie:

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia

na Okresnom súde Kežmarok. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.